

Fundalul istoric

Cartea Estera ne relatează o istorie din timpul imperiului medo-persan. Este al doilea imperiu mondial după punerea la o parte a lui Israel. Știm că poporul lui Dumnezeu a devenit necredincios și în cele din urmă Dumnezeu a părăsit scaunul Său de domnie din Ierusalim și a încredințat puterea căpeteniilor popoarelor, Nebucadnețar fiind capul primului imperiu mondial. Știm de asemenea că Nebucadnețar a devenit de asemenea necredincios Dumnezeului cerului, Cel care i-a dat puterea în mâini, și de aceea imperiul lui a fost înlocuit de un alt imperiu mondial, așa cum aceasta a fost deja anunțat în viziunile din Daniel 2 și 7.

Prin aceasta, această nouă putere mondială a fost instaurată *prin Dumnezeu*. Prorocul Ieremia vorbește de mai multe ori despre aceasta (în capitolele 50 și 51), și se exprimă foarte clar și în cartea Zaharia. În Zaharia 6,6-8 Dumnezeu spune despre imperiul persan (prezentat în imaginea cailor negri), că ei au potolit mânia Lui în țara de la miazănoapte – în Babel. Mezii și perșii au exercitat judecata lui Dumnezeu asupra babilonienilor (vezi Isaia 13,17; 21,2; Ieremia 25,14; 27,7; 51,11.28; Daniel 5,30; 60,1). La aceasta se adaugă faptul, că primul împărat persan al acestui al doilea imperiu mondial este numit în Isaia 45,1 *unsul Domnului*. Kores, sau Cyrus, era slujitorul lui Dumnezeu. La porunca lui mulți din poporul iudeilor sub conducerea lui Zorobabel se vor întoarce în țara Israel și acolo vor reclădi altarul și Templul.

Dar Scriptura vorbește nu numai de începutul acestui imperiu, ci și despre istoria lui care va urma.

În Daniel 11 se arată deja prorocului, care va fi viitorul imperiului medo-persan: „Acum, îți voi face cunoscut adevărul: Iată, se vor ridica trei împărați în Persia. Cel de al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți; și, când va deveni puternic prin bogățiile lui, va răscula totul împotriva împăratului Greciei” (versetul 2). Deci, acest al patrulea împărat este împăratul Ahașveroș din cartea Estera, care în istoria lumii este cunoscut mai mult sub numele de Xerxe I (486-464 înainte de Hristos). El a fost cu adevărat cel mai mare și mai puternic domnitor al imperiului medo-persan. Nimeni nu a posedat atât de multe bogății ca el, și aceasta se vede clar și din capitolul 1 al cărții Estera. El a domnit peste 127 de țări, în timp ce Darius, medul, a posedat șapte țări mai puțin (Daniel 6,2). Teritoriul lui se întindea din India până în Etiopia (Estera 1,1).

Niciodată acest imperiu mondial nu a fost așa de mare cum a fost în timpul acestui al patrulea împărat. Dar în cele din urmă Dumnezeu a dat la o parte și acest imperiu, deoarece el s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Aceasta însă a avut loc abia un secol și jumătate mai târziu, după evenimentele relatate în cartea Estera. Imperiului medo-persan i-a urmat imperiul greco-macedonean, așa cum a fost revelat lui Daniel în viziunea cu berbecul și cu țapul (țapul din Daniel 8 este Alexandru Cel Mare). Dar totul a avut loc la timpul lui Dumnezeu, la mult timp după ce Xerxe (în concordanță cu Daniel 11,2) a ajuns deja o dată în contact cu Grecia. Acest Xerxe, sau Ahașveroș, a fost împăratul renumit, de care cei mai mulți dintre noi auzit în timpul școlii, că el a întreprins o expediție militară enormă împotriva Greciei, dar care a sfârșit printr-o înfrângere îngrozitoare. La aceasta se referă Daniel 11,2, în timp ce cartea Estera tace în privința aceasta. În cărțile noastre de școală se pune mult accent pe faptul că istoria Europei ar fi arătat cu totul altfel, dacă Xerxe ar fi biruit și ar fi cucerit Grecia. Se accentuează și însemnătatea mare a victoriei Greciei. Dar despre aceste lucruri nu auzim nimic în cartea Estera.

Scrierea istoriei de către Dumnezeu

De ce această tăcere? Din alte surse știm că Xerxe a întreprins această expediție militară în anul al treilea al domniei sale. Și acesta este și anul în care a avut loc ospățul, pe care l-a sărbătorit 180 de zile (Estera 1,2-4). Dar din durata mare a acestui ospăț se vede deja că nu era vorba de o masă de prânz obișnuită. Era timpul de pregătire pentru război; dar Scriptura nu amintește acest lucru nici măcar cu un cuvânt. În cartea Estera capitolul 1 citim despre anul *al treilea* al domniei lui și în capitolul 2 se continuă cu anul *al șaptelea* al domniei lui (versetul 16). Între acești ani sunt cei trei ani în care el a făcut război cu Grecia, din anul al treilea al domniei lui și până în anul al șaselea. Cartea Estera însă nu se referă la aceasta, deoarece Dumnezeu tratează istoria lumii cu totul altfel decât are loc în școlile noastre. Pentru noi a fost foarte important să știm care a fost soarta Europei în acești ani (483-480 înainte de Hristos), dar pentru Dumnezeu a fost mult mai important cum îi mergea poporului Său Israel între timp în imperiul persan!

Dumnezeu ține seama și evaluează istoria lumii *în relația ei cu poporul Său*. Tot așa la începutul istoriei omenirii au avut loc multe războaie, dar Dumnezeu amintește numai un război, despre care ne este relatat în Geneza 14. De ce? Deoarece Lot și Avraam au fost implicați în el, și aceasta era important pentru ochii lui Dumnezeu. De aceea noi ar trebui să privim istoria lumii într-o altă lumină, în lumina lui Dumnezeu. Este de asemenea ciudat, că Mardoheu, care joacă un rol important în această carte, este necunoscut în scrierile istorice ale mezilor și persilor. Estera este *probabil* împărăteasa, pe care noi o cunoaștem din istoria Persiei sub numele de Amestris; însă aceasta nu este sigur. În orice caz Mardoheu nu este amintit. Se pare că pentru oamenii lumii acesteia istoria lui are valoare mică, dar pentru Dumnezeu ea a fost evident de cea mai mare importanță, deoarece El i-a dedicat în Biblie o carte întregă.

Poporul lui Dumnezeu ocupă pentru Dumnezeu în istoria lumii un loc important. Aceasta a fost așa atunci, și aceasta este valabil și astăzi. Pe Dumnezeu nu-L interesează războiul dintre marile puteri mondiale, ci bunăstarea poporului Său. Vedem aceasta foarte bine în Daniel 10, unde puterile demonice (căpeteniile) înapoia Persiei și Greciei par să nu se lupte una împotriva celeilalte, ci împotriva lui Mihail, căpetenia lui Israel, a poporului lui Dumnezeu. Astfel pe Dumnezeu Îl interesează poporul Său, oricât de mic și de desconsiderat ar fi el. Astăzi El ne are pe noi creștinii înaintea ochilor Săi. Și când Adunarea va fi luată de pe scena lumii acesteia, atunci Dumnezeu va aduce iarăși istoria lumii în legătură cu vicisitudinile vechiului Său popor Israel. El Își are ochii îndreptați asupra rămășiței poporului Său, așa cum putem vedea și din cartea Estera.

Evenimentele amintite aici au avut loc pe când Ezra se afla încă în Persia. Zorobabel se întorsese deja cu aproximativ 42.000 de iudei la Ierusalim, dar Ezra s-a urcat la Ierusalim abia sub domnia lui Artasasta (=Artaxerxe I), fiul lui Xerxe I. Cartea Estera se poate încadra istoric între capitolele 6 și 7 din cartea Ezra. Și dacă s-ar fi împlinit realmente porunca împăratului de a ucide pe toți iudeii, atunci fără îndoială și Ezra ar fi fost ucis prin șiretlicul rău al lui Haman. Pe lângă aceasta, iudeii, care erau deja în Ierusalim, ar fi fost în pericol, căci planul lui Haman era să nimicească pe toți iudeii *din tot imperiul!* Dar spre fericire, Dumnezeu păzește poporul Său, și aceasta se arată în mod deosebit în această carte.

Dumnezeu Se ține ascuns

Este cu atât mai ciudat, cu cât Numele lui Dumnezeu nu Se întâlnește în cartea Estera. Dumnezeu ocrotește poporul Său, aceasta se vede foarte clar. Dar Numele Lui nu este amintit, și noi nu găsim nici rugăciuni adresate Lui. Nu vedem aici nici preoți, nici proroci și nici o jertfă. Tot ce stă în legătură cu serviciul divin iudaic este trecut sub tăcere. Nu este aceasta foarte remarcabil, tocmai într-o carte care vorbește așa de clar de purtarea de grijă a Lui Dumnezeu față de poporul Său și unde intervenția Sa în previziunea Sa stă așa de mult pe prim plan? Desigur aceasta nu este întâmplător, este un motiv pentru aceasta. Poporul era aici în străinătate, din cauza neascultării și a necredincioșiei față de Domnul. Legătura publică cu El era distrusă, și de aceea El trebuia să se țină pe planul secund. Dar aceasta nu înseamnă că El încetează să poarte grijă de poporul Său. În privința aceasta această carte oferă o dovadă elocventă. Dar El nu Se poate face cunoscut public; și chiar și în cele mai grele împrejurări El rămâne ascuns, și noi auzim numai despre *post* și nu și de rugăciune.

Dumnezeu nu Se poate revela acestui popor, care nu s-a întors împreună cu Zorobabel în locul în care El a lăsat să locuiască Numele Său; dar aceasta nu înseamnă că El îi uită. Gândesc că în Biblie nu este o altă carte în care noi putem vedea mai clar mâna lui Dumnezeu înapoia culiselor. Dumnezeu are aici toată situația în mâna Sa. El conduce pe Estera în palatul împăratesc. El îngrijește ca Mardoheu să descopere complotul celor doi fameni ai împăratului, că acesta a fost desigur notat, dar între timp a fost dat uitării. El călăuzește lucrurile așa fel, că planul de nimicire alcătuit de Haman urma să fie executat abia după aproape un an. Însă în mod deosebit vedem în noaptea fără somn a împăratului Ahașveroș, cum El în previziunea Sa este la lucru. Exact în acest moment hotărât, când totul depinde de harul lui Dumnezeu față de poporul Său, împăratului i se amintește prin citirea în cartea aducerilor aminte de atitudinea nobilă a iudeului Mardoheu. Și tocmai în același moment Haman stătea gata în curtea din afară a palatului, ca să împlinească planul său odios. Însă în loc de aceasta el este constrâns să acorde onoarea cea mai mare dușmanului său de moarte (capitolul 6). Deci cu toate că Dumnezeu rămâne pe planul secund, El conduce totul foarte exact.

Istoriografia profetică

Dar această carte ne arată nu numai cum Dumnezeu a cruțat atunci pe poporul Său; ea are și un scop mult mai larg, spiritual și profetic. Potrivit cu Romani 15,4 și 1 Corinteni 10,11, cărțile Vechiului Testament nu au fost scrise în primul rând pentru Israel, ci pentru noi, peste care au venit sfârșitul veacurilor. Învățăm din cartea Estera, cum Dumnezeu Se gândește și astăzi la poporul Său, chiar dacă El, vorbind în general, nu Se mai poate revela așa de evident cum era în timpul de început al Adunării. Totuși în aceste ultime zile El dorește să aibă fii și fiice, care potrivit cu 2 Corinteni 6,17.18 merg pe drumul lor despărțiți de rău. Față de ei dorește El să-Și dovedească credincioșia, deoarece ei ocupă poziția bisericii Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13).

Găsim aici însă și lecții *profetice* importante. Cartea Estera este ultima carte istorică a Vechiului Testament, și este foarte remarcabil, că Dumnezeu arată așa de clar spre Omul după inima Sa, Fiul Omului, care odată va primi toată onoarea și va domni peste toate lucrurile. Căci este un *Om*, care cândva va fi pus de Dumnezeu peste toate lucrurile, și astfel vedem în

Introducere

ultimul capitol al cărții acesteia un tablou al unei domnii viitoare în Împărăția de o mie de ani și a binecuvântării viitoare pentru Israel și pentru națiuni.

Prima carte din Vechiul Testament începe de asemenea cu un model important despre Hristos în domnia Sa peste creație, și anume în Adam – unit cu soția lui Eva – ca și cap al tuturor lucrurilor. Și istoriografia Vechiului Testament se încheie de asemenea cu același subiect, care este tratat în mod deosebit și prin prorocii ultimi – Zaharia și Maleahi. Dumnezeu are cu adevărat o mare bucurie să arate mereu din nou spre slava Fiului Omului, căruia El Îi va supune toate lucrurile.

Este astfel o interpretare profetică foarte importantă a acestei cărți, care stă în legătură cu alte două cărți ale Vechiului Testament: cartea Rut și Cântarea Cântărilor. Toate cele trei cărți au comun faptul că o femeie este punctul central; Rut, sunamita și Estera. Ele sunt modele ale rămășiței credincioase din Israel, în mod deosebit în timpul necazului cel mare, care va veni asupra pământului după răpirea Adunării. Atunci Dumnezeu Se va preocupa din nou cu vechiul Său popor Israel și îi va trece prin aceste grele încercări, și în final îi va salva și îi va conduce la slavă sub conducerea lui Mesia.

Însemnătatea simbolică și aplicarea practică

În aceste trei cărți este permanent vorba de mireasă, aceasta este rămășița din Israel și în mod deosebit de orașul Ierusalim (căci acesta este mireasa propriu-zisă a Împăratului în Împărăția păcii, așa cum se vede din Psalmul 45 și din multe altele prorocii). El este mireasa pământescă a Domnului Isus, care în cartea Rut este prezentat prin tabloul lui Boaz și în Cântarea Cântărilor prin Solomon (mirele). În cartea Estera relațiile sunt puțin altfel, așa cum vom vedea, dar și aici găsim istoria unei mirese și a unui mire. Așa de important consideră Dumnezeu acest subiect și așa de mult iubește El rămășița poporului Său, că El dedică trei cărți acestui subiect!

În aceste cărți se accentuează mereu, că Israel a pierdut tot ce posedă odinioară. El nu mai are nici un drept la vreo binecuvântare sau la vreo făgăduință a lui Dumnezeu. În cartea Rut aceasta este foarte clar. Rut este o păgână, care nu poate avea nici un drept la moștenire, ca să nu mai vorbim de vreo legătură cu Boaz. Tot așa este și cu mireasa în Cântarea Cântărilor și tot așa și cu Estera, al cărei trecut este trecut sub tăcere și ca orfană este total dependentă de favoarea lui Mardoheu. Însă în timp ce în cartea Rut și în Cântarea Cântărilor este vorba de legătura miresei cu mirele, în cartea Estera accentul este pus pe altceva. Aici nu este vorba de o legătură de căsnicie între Estera și Mardoheu (ca tablou al lui Hristos), ci între Estera și Ahașveroș. Și noi vom vedea că acesta este un tablou al lui Dumnezeu Însuși; așa cum Israel din vechime a avut legătură cu Dumnezeu și este numit soția lui Dumnezeu.

Vedem astfel în Ahașveroș un tablou al lui Dumnezeu; în persoana lui Estera un tablou al rămășiții din viitor din Israel; Mardoheu este un tablou al Domnului Isus, în mod deosebit ca Mesia și Împărat al lui Israel; și în Haman vedem în sfârșit un tablou al lui antihrist, care depune eforturi să nimicească poporul lui Dumnezeu. Împreună ei constituie persoanele principale ale istoriei profetice din ultimele zile. Împărăteasa de odinioară, Vasti, simbolizează biserica necredincioasă, care ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ va fi dată la o parte.

Introducere

Însă alături de interpretarea profetică a acestei cărți în legătură cu istoria lui Israel din ultimele zile, există și o aplicare practică pentru noi. Căci Dumnezeu caută și astăzi o rămășiță credincioasă, o rămășiță cu caracterul biserici Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13), în mijlocul decăderii generale a mărturiei Sale pe pământ. Aceasta este mică și slabă, dependentă de har, deseori în strâmtoare și amenințată de puterea dușmanului. De aceea noi găsim aici – ca pretutindeni în Scriptură – totodată învățături spirituale de valoare pentru noi, făcând abstracție de interpretarea propriu-zisă profetică a acestei cărți cu privire la Israel.

Pentru unii cititori este probabil un gând nou, că Ahașveroș – un împărat păgân – poate fi un tablou despre Dumnezeu. Însă găsim aceasta încă o dată în Vechiul Testament, și anume în cartea Geneza. Faraonul puternic este acolo un tablou despre Dumnezeu, și Iosif, atât în umilirea lui cât și în înălțarea lui, este un tablou despre Hristos. Și noi vedem aici din nou o paralelă între cartea Geneza și cartea Estera, prima și ultima carte istorică din Vechiul Testament. Drumul lui Iosif este același, ca și al lui Mardoheu; din poziția cea mai de jos este ridicat de domnitorul suveran în poziția cea mai înaltă. Amândoi sunt imagini despre Hristos, care în Împărăția de o mie de ani în Numele lui Dumnezeu va domni peste toate lucrurile. Însă studiul fiecărui capitol al cărții Estera, pe care dorim acum să-l începem, ne va oferi suficiente ocazii să ilustrăm mai exact însemnătatea acestor imagini.

Capitolul 1

Tronul împărătesc

Primele versete ale cărții Estera ne descriu mărimea domniei împăratului Ahașveroș. În versetul 2 îl vedem în palat la Suza șezând pe scaunul său de domnie și deoarece Ahașveroș ca domnitor suveran este un tablou despre Dumnezeu Însuși, acest scaun de domnie este un tablou al scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Acesta nu este scaunul de domnie împărătesc, pe care va sta Hristos în timpul Împărăției păcii – această domnie regală o găsim abia în capitolul 10 -, ci este scaunul de domnie al lui Dumnezeu în guvernarea Sa generală peste lumea aceasta, în providența Sa în prima creație, așa cum El a pregătit-o pentru om.

Doresc să îndrept atenția asupra faptului că acest scaun de domnie, privit din punct de vedere spiritual, era scaunul de domnie al căpeteniilor popoarelor. Scaunul de domnie al lui Iehova a stat odinioară în Ierusalim, așa cum putem citi aceasta în 2 Cronici 29,23. Dar după punerea la o parte a lui Israel Dumnezeu a încredințat puterea de guvernare domnitorilor popoarelor, Nebucadnețar fiind primul dintre ei. Prorocul Daniel lasă să se vadă aceasta foarte clar: Nebucadnețar era domnitorul neîngrădit asupra popoarelor și chiar și asupra creației, și el a primit puterea sa de la Dumnezeu cerului (Daniel 2,37.38). După aceea această domnie a fost dată în mâinile imperiului medo-persan, și împăratul Ahașveroș era acum ca domnitor suveran reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta confirmă corectitudinea ideii, care a fost expusă deja în introducere, și anume că Ahașveroș este un tablou despre Dumnezeu Însuși. Și scaunul lui de domnie este fără îndoială un tablou al scaunului de domnie al lui Dumnezeu Însuși.

Așa cum am spus, aici este vorba de scaunul de domnie al lui Dumnezeu în domnia Sa asupra primei creații, care va dura până în timpul și în timpul Împărăției păcii. De aceea acest scaun de domnie se întâlnește nu numai în cartea Estera capitolul 1, ci și în Estera capitolul 10. Domnia lui Hristos – și domnia minunată a lui Mardoheu este un tablou despre aceasta – *constituie încheierea primei creații*. Abia după Împărăția păcii urmează noua creație, cerul nou și un pământ nou, în care Dumnezeu va fi totul în toți și nu va mai fi nici o necesitate pentru domnia mijlocitoare a Fiului Omului.

Cu regret aceasta nu va fi văzută de aceia care nu cred într-o Împărăție a păcii viitoare de o mie de ani. Ei nu văd că domnia lui Hristos este cununa întregii lucrări a lui Dumnezeu cu prima creație. Însă acest plan al lui Dumnezeu exista deja înainte de prima creație. În epistola către Evrei capitolul 1 versetul 2 citim, că El a pus pe Fiul să fie moștenitor al tuturor lucrurilor, și abia după aceea urmează fraza: „prin care El a făcut și lumile”. Dumnezeu a pregătit prima creație, pentru ca El, după tot eșecul primului om, în final s-o poată pune sub picioarele Fiului Omului. Hristos va domni ca Om peste creația pe care El ca Fiu al lui Dumnezeu a chemat-o la existență.

Ospățul

Vedem aici cum Ahașveroș a pregătit mai întâi un ospăț pentru prinții și slujitorii săi (versetul 3) și apoi pentru tot poporul care se afla în capitala Suza (versetul 5). Și cu această ocazie împăratul a pregătit belșug de binecuvântare, nu numai pentru cei cu vază, ci pentru tot poporul. Acesta este un tablou al tuturor bunătăților, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru om în prima creație și din care și noi putem savura. Dumnezeu încă binecuvântează pe

Capitolul 1

oameni; El nu a încetat să facă aceasta, nici după căderea în păcat și nici după falimentarea lui Israel, și nici după ce a apărut decăderea în biserica creștină. În cartea Faptele Apostolilor 14,17 spune că Dumnezeu nu S-a lăsat fără mărturie în a face bine, dând ploaie din cer și timpuri roditoare, hrană din belșug și a umplut inimile de bucurie.

Toate aceste binecuvântări pământești sunt pentru aceia care vor să se folosească de ele. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu. În versetul 8 se spune: „Nimeni nu era silit să bea, căci împăratul poruncise tuturor oamenilor din casa lui să facă după plăcerea fiecăruia.” Dumnezeu nu a constrâns niciodată pe oameni să se folosească de aceste binecuvântări. Nici măcar în grădina Eden Dumnezeu nu a așezat pe om ca pe o marionetă. El i-a dat într-adevăr o poruncă – așa cum și aici este vorba de o poruncă -, dar El nu l-a obligat. El putea să savureze liber toate binecuvântările lui Dumnezeu. Și acest principiu este valabil și astăzi, oricât de mult am avea noi a face cu urmările căderii în păcat a omului. Dumnezeu încă dă mâncare și băutură și alte binecuvântări pământești, așa cum ar fi căsnicia, și noi avem dreptul să luăm cu mulțumire toate aceste binecuvântări din mâna lui Dumnezeu.

Tot ce a dat Dumnezeu în această creație, este destinat spre binecuvântarea omului, numai dacă el se folosește de ele în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Căci aceste binecuvântări pot fi folosite și *abuziv*, și atunci ele duc la pieirea omului. Cu regret vedem aceasta și din această istorisire, căci în versetul 9 se relatează, că împărăteasa Vasti a făcut și ea un ospăț al ei. Ea voia să aibă un ospăț fără împărat. Aceasta este totdeauna eșecul omului: el vrea un ospăț fără Dumnezeu! Nu avem voie să trecem ușor peste aceasta. Omul dorește cu plăcere să savureze și să facă un ospăț, dar nu cu Dumnezeu. Și în felul acesta folosește *abuziv* ce Dumnezeu i-a dăruit.

Știți voi cine a început să facă așa în istoria omenirii? Este Eva, prima femeie. Ea a mâncat din rodul pomului cunoștinței binelui și răului, dar a fost o mâncare fără Dumnezeu. Și așa a făcut omul mai departe. Cain a plecat dinaintea feței Domnului și în viața sa și-a creat comoditate fără Dumnezeu. El a clădit o cetate și urmașii lui au dezvoltat acolo o cultură, dar a fost o „mâncare” fără Dumnezeu. Același lucru vedem în istoria fiului risipitor. Fiul mai mare i-a luat în nume de rău tatălui său, că acesta niciodată nu i-a dat măcar un ied, ca să poată mânca din el. Cu cine, cu tatăl său? Nu, cu prietenii lui! El voia să se veselească împreună cu prietenii lui, dar la masa de sărbătoare pregătită de tatăl său nu a vrut să ia parte (Luca 15). Așa a fost mereu cu omul, și tot așa este și aici cu Vasti: ea vrea să savureze un ospăț despărțit de acela care era începutul fericirii și binecuvântării ei. Urmările grave ale acestui fapt nu vor întârzia să apară.

Destituirea lui Vasti

Comportarea independentă a lui Vasti, care în continuare a refuzat să arate frumusețea ei, a făcut ca ea să fie destituită ca împărăteasă. Ce ne spune aceasta nouă ca creștini? Ce înseamnă că Vasti este destituită și Estera este înălțată la rangul de împărăteasă? La mulți creștini aceasta provocă uimire, când ei aud pentru prima dată ceva despre înțelesul valabil aici pentru noi. Ei știu foarte bine, că Israel din cauza lepădării lui Mesia de către el a fost pus la o parte ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ și că Adunarea a luat locul lui. Dar le sună incredibil în urechi, că și creștinătatea va fi repudiată din cauza necredincioșiei ei și că atunci Dumnezeu va relua din nou relațiile Sale cu vechiul Său popor Israel. Ei nu înțeleg ce spune apostolul

Capitolul 1

Pavel în epistola către Romani capitolul 11, că va fi o restaurare viitoare pentru Israel, când creștinătatea la rândul ei va fi pusă la o parte (exact așa ca și atunci Israel, și tot din cauza propriei eșuări).

Nu vorbesc acum de adevărații copii ai lui Dumnezeu, de adevărata Adunare, care va fi luată în cer, atunci când vor veni judecățile asupra pământului. Ci vorbesc despre creștinătatea în înfățișarea ei exterioară, ca mărturie responsabilă pe pământ. Ea s-a comportat mult mai rău decât Israel, chiar și mai rău decât Vasti în cartea Estera, și chiar decât Eva. În ultima cartea a Bibliei creștinătatea necredincioasă este prezentată ca „femeia Izabela”, care ademenește la curvie și idolatrie (Apocalipsa 2,20), și mai târziu ea este numită „curva cea mare” (Apocalipsa 17 și 18). Este remarcabil, că și ea pregătește o masă, o masă dezgustătoare cu jertfe de curvie și idolatrie, o masă fără Dumnezeu. Însă Dumnezeu o va judeca și o va pune la o parte, așa cum arată clar aceste pasaje din cartea Apocalipsa.

Dar această judecată nu are loc fără atenționările necesare venite din partea lui Dumnezeu. Găsim aceasta prezentat simbolic aici în cartea Estera capitolul 1, versetele 10-12. În mod remarcabil sunt șapte fameni care aduc împărătesei Vasti porunca împăratului. Tot așa Dumnezeu a dat Adunării Sale o mărturie înșeptită, desăvârșită. Să ne gândim numai la cele șapte scrisori deschise adresate celor șapte adunări din cartea Apocalipsa capitolele 2 și 3. Așa cum știm din istorie, aceste adunări nu au ascultat de glasul lui Dumnezeu. În privința aceasta ne putem probabil gândi și la scrisorile (2 x 7!) apostolului Pavel, în care Adunarea este chemată să prezinte cu adevărat frumusețea și poziția pe care le-a primit de la Dumnezeu. Cu regret nu a folosit la nimic, exact așa cum aici porunca împăratului a rămas fără efect. Creștinătatea a eșuat jalnic (așa cum se spune despre Israel în Ezechiel 16,14.15) în prezentarea frumuseții, cu care Dumnezeu a împodobit-o. În loc ca ea să fie în lumea aceasta o mărturie a tuturor bogățiilor și a tuturor slăvilor pe care Dumnezeu le-a dăruit alor Săi în Hristos și prin Hristos, ea s-a comportat foarte rău. Ea nu a prezentat frumusețea ei ca Biserică-mireasă adevărată și curată, ci a încheiat un legământ păcătos cu lumea aceasta (și de aceea în cartea Apocalipsa ea este denumită „curva cea mare”).

Vasti a refuzat aici să vină la ospățul împăratului. Ea trebuia să vină împodobită cu coroana împărătească (versetul 11), gătită cu ceea ce împăratul însuși i-a dat. Dar ea nu a venit. Ce diferență față de Estera, care mai târziu nu a făcut un ospăț pentru ea, ci *pentru împărat* (capitolul 5). Vasti voia să aibă numai ospățul ei propriu. Este un gând serios, când aplicăm aceasta la biserica creștină, care și ea și-a planificat ospetele ei, ca de exemplu euharistia, ospete fără Dumnezeu, alcătuite după gânduri omenești proprii. Domnul să dea har, ca și noi să avem dorința care trăia în inima lui Estera, să facem un ospăț pentru El, și acesta să fie în armonie cu gândurile Lui (așa cum fiecare jertfă de pace din timpul călătoriei prin pustie a lui Israel era realmente un ospăț cu Domnul și pentru El!). Atunci el va putea găsi și la noi plăcere.

După refuzul lui Vasti, împăratul ține sfat cu înțelepții săi, care aici sunt foarte nimerit parafrazați prin „cunoșteau obiceiurile timpului” (versetul 13). Este important și pentru noi, să cunoaștem timpurile și să înțelegem că noi trăim în ultimele zile, zilele de luat hotărâri, chiar și pentru creștinătatea necredincioasă. Însă acești șapte înțelepți dinaintea scaunului de domnie a împăratului ne fac să ne gândim în primul rând la cele șapte Duhuri dinaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Apocalipsa 1,4; 3,1; 4,5; 5,6). Din nou găsim numărul șapte, care vorbește despre desăvârșirea dumnezeiască. În acest context este desăvârșirea

Capitolul 1

dumnezeiască cea care apreciază și după aceea judecă. Când în epistolele Noului Testament este vorba de Adunare potrivit gândurilor lui Dumnezeu, atunci totdeauna se vorbește despre Duhul Sfânt care locuiește în noi. Însă când în cartea Apocalipsa se vorbește despre mărturia creștină în responsabilitatea ei, atunci găsim Duhul în acest caracter înșeptit (compară și cu Isaia 11,2). Acolo nu este Duhul care locuiește în noi, ci sunt cele șapte Duhuri, care stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și cercetează dacă noi corespundem responsabilității noastre. Cândva Dumnezeu a ținut sfat în veșnicie cu privire la Adunarea pe care El voia s-o câștige, după planul veșnic, pe care El l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru (Efeseni 3,11). Dar aici vedem prezentat simbolic, cum El Se sfătuiește cu cele șapte Duhuri, care sunt înaintea scaunului Său de domnie, ca să pună la o parte creștinătatea falimentară de pe pământ. Ce gând serios!

Unul din cei șapte înțelepți, cu numele Mehuman, este purtătorul lor de cuvânt și spune împăratului: ce s-a petrecut aici este foarte grav. Dacă este posibil ca împărăteasa să fie în felul acesta neascultătoare de împărat, atunci modelul ei rău va avea urmări în toate familiile supușilor tăi, de la cel mai mare și până la cel mai mic. Ea trebuie să fie destituită ca împărăteasă și atunci toate femeile vor da onoare soților lor, de la cel mai cu vază și până la cel mai neînsemnat (vezi versetele 16-20). Împăratul primește acest sfat și hotărăște să dea demnitatea împărătească altei femei, care va fi mai bună decât Vasti. Această hotărâre este apoi făcută cunoscut în toată împărăția, pentru ca, așa cum se spune în versetul 22, „orice bărbat să aibă conducerea în casa lui”.

Nu degeaba stă aceasta scris aici. Și noi trăim astăzi într-un timp care poartă amprenta unei mari crize de autoritate. Și astăzi este o legătură clară între diverse domenii, în care autoritatea dată de Dumnezeu are de suferit: în creștinătate în general, în adunările locale și în familiile credincioșilor. Căci cum ne-am putea noi aștepta, ca într-o adunare locală să fie autoritate morală, când autoritatea Domnului și poruncile Sale nu mai sunt recunoscute în familie? Aceasta poate avea loc numai dacă și în familie este exercitată autoritatea, dacă soțiile sunt supuse soților lor și copiii sunt supuși părinților lor. Cu regret vedem astăzi că criza de autoritate, care domină în lume, se face simțită și în alte domenii. Și Dumnezeu nu poate permite aceasta, așa cum ne arată clar această istorisire.

Capitolul 2

O nouă împărăteasă

Între capitolul 1 și capitolul 2 este o perioadă de timp de aproximativ trei ani, așa cum se poate deduce dintr-o comparație între capitolul 1 versetul 3 cu capitolul 2 versetele 12 și 16. Scriptura tace cu privire la această perioadă intermediară, cu toate că noi știm din alte surse că în acel timp au avut loc campaniile militare ale lui Xerxe împotriva Greciei, când el a suferit o înfrângere mare. Noi ne putem imagina, că el s-a întors dezamăgit în țara lui și a căutat dragoste și mângâiere. Însă atunci și-a adus aminte cu durere, că el nu mai avea împărăteasă. Se gândește din nou la Vasti (versetul 1), și astfel se naște în el dorința de a avea iarăși o împărăteasă.

Slujitorii împăratului înțeleg această dorință. Textual acolo nu stă slujitori, ci „băieții, tinerii”, și aceasta este foarte ciudat. Ei fac de fapt aluzie la o stare nouă. Tot așa găsim și la învierea lui Hristos, că femeile văd un „tânăr” șezând în mormântul deschis (Marcu 16,5). Acest tânăr – din celelalte evanghelii știm că este vorba de un înger – se potrivea pe deplin stării noi și relațiilor noi care decurgeau din învierea Domnului. Aici în Estera 2 acești „băieți” aparțin de asemenea la ceva nou, unei împărătese noi. Ei înșiși vorbesc despre aceasta (versetele 2-4). Și ce spun ei este în deplină armonie cu gândurile împăratului.

Tot așa este și atunci când noi aplicăm aceasta în sens spiritual și profetic, împăratul – așa cum am spus mai înainte – fiind un tablou despre Dumnezeu Însuși. Noi nu ne dăm seama cât de prețios este pentru inima lui Dumnezeu să aibă aici pe pământ un popor care Îi aparține și este dedicat Lui pe deplin. Este o mare tristețe pentru inima Lui, că creștinătatea (cel puțin vorbind la modul general) a greșit mult în privința aceasta. Și când adevărata Adunare va fi luată de pe pământ, ce va însemna atunci pentru El, când Se va gândi la biserica falsă, care va rămâne atunci pe pământ, în timp ce nu va mai fi nici o altă mărturie, pe care El s-o poată iubi și care să fie bucurie pentru inima Lui? Atunci El Își va trezi o nouă mărturie în mijlocul vechiului Său popor Israel, și inima Lui Se va îndrepta spre el. Estera este un tablou despre aceasta; ea este noua împărăteasă.

Mardoheu și Estera

În această istorisire vedem nu numai pe Estera stând pe prim plan, ci și pe tatăl ei adoptiv, Mardoheu. Am spus deja, că Mardoheu este un tablou despre Domnul Isus, în timp ce Estera reprezintă rămășița credincioasă din Israel. Aceasta face interpretarea acestei cărți întru-câtva să fie grea, deoarece noi găsim prezentate aici atât suferințele lui Mardoheu (și prin aceasta suferințele lui Hristos), cât și suferințele Esterei (și prin aceasta ale rămășiței iudaice din viitor). Privit din punct de vedere istoric, timpul de har, care durează de aproape două mii de ani, este cuprins între suferințele lui Hristos și cele ale rămășiței, însă aici ele sunt *unite unele cu altele*. Aceasta nu este ușor de înțeles, însă va deveni mai clar, dacă ne gândim că din punct de vedere moral nu sunt două mii de ani între ele. Domnul Isus cunoaște sentimentele și stările rămășiței din Ierusalim din propria experiență, deoarece în ultimele zile ale vieții Lui pe pământ El a trăit în împrejurări asemănătoare. Așa cum El a suferit în Ierusalim din cauza împotrivirii lui Irod și a lui Pilat, tot așa rămășița va suferi în viitor sub apăsarea lui antihrist, împăratul fals al iudeilor, care va fi împrietenit cu conducătorii imperiului roman reinstaurat în timpul acela. Hristos a pătruns în duhul în sentimentele rămășiții, și El cunoaște suferințele

Capitolul 2

ei. Aici nu este vorba de suferințele pentru ispășirea păcatului, pe care numai El singur le-a avut pe cruce, ci de suferințele din partea oamenilor, pe care El desigur le poate avea împreună cu alții. Hristos cunoaște sentimentele alor Săi, și El știe și să le exprime în mod desăvârșit. Vedem aceasta în mod deosebit în cartea psalmilor, unde Duhul lui Hristos mărturisește despre suferințele care urmau să vină asupra lui Hristos, și unde acestea deseori sunt unite cu suferințele rămășiței.

Așa găsim aici în legătură directă cu Estera pe acest bărbat iudeu, „numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chis, un beniamit” (versetul 5). Mardoheu – așa rezultă din această genealogie scurtă – aparținea seminției lui Beniamin. Despre această seminție a prorocit Iacov pe patul de moarte, că Beniamin va fi un lup sfâșietor, care dimineața devorează prada, iar seara împarte prada răpită (Geneza 49,27). Și în acest caracter îl vedem noi efectiv pe Mardoheu în această carte, în mod deosebit în ultimul capitol: ca mare biruitor asupra dușmanilor lui, care face pe poporul lui să aibă parte de toate urmările minunate ale triumfului lui, pe care el l-a obținut. Numele Beniamin înseamnă „fiul dreptei” (compară cu Geneza 35,18). Așa este Hristos Omul de la dreapta lui Dumnezeu, căruia trebuie să-I fie supuse toate lucrurile și înaintea căruia nici un dușman nu poate rezista.

În al doilea rând, vedem aici, că Mardoheu este un urmaș al lui Chis, evident un omonim al tatălui lui Saul, care de asemenea descindea din Beniamin (1 Samuel 9,1). Și dacă apoi ținem seama că Haman era un agaghit și prin aceasta probabil un descendent din casa lui Agag, împăratul lui Amalec – sau în orice caz descindea dintr-un omonim -, atunci este ca și cum noi am regăsi în cartea Estera vechiul conflict dintre Israel și Amalec (vezi între altele Geneza 36,12; Exod 17,8-16; Deuteronom 24,17-19; 1 Samuel 15). Însă în timp ce Saul în această luptă a fost indulgent și a cruțat pe Agag, Mardoheu a fost consecvent și a purtat victoria împotriva dușmanului său de moarte.

În continuare în versetul 6 este prezentată genealogia acestuia, că „el” a fost dus cu captivii deportați, care au fost duși de Nebucadnețar de la Ierusalim la Babel. Textual aici este vorba desigur de Chis, străbunicul lui Mardoheu. Căci altfel ar trebui să presupunem că Mardoheu avea mult peste o sută de ani. Însă Duhul lui Dumnezeu prezintă aici lucrurile ca și cum aceste cuvinte s-ar referi la Mardoheu, și în aplicarea simbolică aceasta se potrivește foarte bine. Căci Hristos, despre care Mardoheu este un model, este totdeauna cu ai Săi, oricare ar fi împrejurările în care ei se află, chiar și atunci când ei sunt ca deportați în străinătate. Așa vedem pe Mardoheu în această carte permanent în apropierea Esterei, ca s-o ajute și s-o conducă. Cu toate că el abia în ultimul capitol este înălțat și glorificat public (capitolul 6 este un gust anticipat), în planul secund el este totdeauna prezent și are grijă de ea. În același fel rămășița în necazul cel mare va avea totdeauna aproape de ea pe Duhul lui Hristos, ca să fie îndrumată și sprijinită de El în toate situațiile. Hristos este permanent la ai Săi, și prin Duhul Său El Se unește cu poporul Său: ei sunt sfinții, de care El are toată plăcerea (Psalm 16,3).

Acest Mardoheu era tatăl adoptiv al lui Hadasa, adică Estera (versetul 7). Cât de gravă era situația, în care se afla poporul lui Dumnezeu, se vede din faptul că ei toți purtau nume păgâne. Estera înseamnă „stea”, și în mod deosebit luceafărul de dimineață și de seară Venus, care a fost glorificat ca zeiță. Numele Mardoheu este probabil derivat de la Marduc, un zeu al babilonienilor. Estera avea însă și un nume iudeu, frumos, Hadasa, care înseamnă „mirt”. Aceasta ne face să ne gândim la prima viziune a prorocului Zaharia, în care el vede pe îngerul Domnului stând printre arborii de mirți într-o vâlcea, mijlocind pentru rămășița poporului său

Capitolul 2

(Zaharia 1,7-17). Așa cum îngerul (și acesta este Hristos Însuși, compară cu Maleahi 3,1) era unit cu acești arbori de mirți, care simbolizează rămășița iudaică, tot așa Mardoheu se unește cu soarta acestui membru al familiei omonime și se unește cu el. El devine tatăl ei adoptiv și pedagogul ei, căci ea nu avea nici tată, nici mamă. Ea este într-o situație în care ea era total dependentă de har, și Mardoheu se îndură de ea. Starea ei se aseamănă cu cea a psalmistului, când spune: „Căci chiar dacă tatăl meu și mama mea m-ar părăsi, totuși Domnul mă va primi” (Psalm 27,10). Ea era sigură sub protecția lui Mardoheu; și tot așa Duhul lui Hristos Se va îndura în viitor de rămășiță, care este total dependentă de harul lui Dumnezeu, și o va educa și învăța, așa că ea va corespunde gândurilor Lui. Tot așa este numai lucrarea harului lui Dumnezeu, când în timpul actual există o rămășiță, păzită de El și care corespunde dorinței inimii Lui, o rămășiță credincioasă, care în mijlocul decăderii generale revelează însușirile bisericii Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13).

Misiunea lui Hegai

Însă Estera trebuie educată mai departe în școala lui Dumnezeu. Într-adevăr ea este „frumoasă la statură și plăcută la vedere” (versetul 7), dar ea trebuie făcută potrivită de a apărea în prezența împăratului (versetul 8 și următoarele). În acest scop ea vine sub îngrijirea lui Hegai, păzitorul femeilor, în el putem vedea un tablou al Duhului Sfânt, care pregătește rămășița, pentru ca ea să fie adusă în deplină concordanță cu dorința inimii lui Dumnezeu. Estera este plăcută în ochii lui și îi câștigă favoarea, așa că el îi dă tot ce este necesar, pentru ca frumusețea ei să se vadă tot mai mult și s-o facă plăcută în ochii împăratului (versetul 9).

Însă ea nu a făcut cunoscut pe poporul ei și descendența ei, căci Mardoheu i-a poruncit să nu facă cunoscut acestea (versetul 10). În felul acesta a rămas ascuns, cine era ea, și tot așa va fi și cu rămășița lui Israel în timpul necazului cel mare: adevăratul ei caracter va rămâne ascuns până la arătarea lui Hristos; abia atunci se va face cunoscut în ce relație stă ea cu El. Aici este încă timpul umilinței. Tot așa și Domnul Isus a vrut să rămână necunoscut, așa cum citim în evanghelii, El poruncind ucenicilor ca ei să nu-L facă cunoscut ca Mesia (vezi printre altele Matei 16,20). El trebuia să rămână ascuns, era cunoscut numai pentru cei care, ca să zicem așa, erau introduși prin Duhul lui Dumnezeu în această taină. Restul nu avea nici un drept să știe aceasta, deoarece Domnul Isus a fost lepădat de poporul său.

Așa ajunge această fată în școala lui Hegai, în timp ce Mardoheu s-a interesat mereu de situația ei: „Și în fiecare zi Mardoheu se ducea înaintea curții femeilor, ca să afle cum îi mergea Esterei și ce se făcea cu privire la ea” (versetul 11). Probabil ea nu a remarcat acest lucru, căci el nu se putea apropia prea mult de casa femeilor. Însă pe planul secund el era permanent prezent și se interesa de ea. Acesta este un tablou minunat despre ce face Hristos pentru ai Săi, care sunt educați în școala Duhului Sfânt. Hristos Se gândește la noi și este preocupat permanent cu noi, pentru ca noi să creștem sub călăuzirea Duhului Sfânt și să arătăm frumusețea spirituală, în care Dumnezeu Își găsește plăcerea. Inima Lui este la ai Săi și El se gândește la bunăstarea lor. Tot așa va fi și cu rămășița în ultimele zile: Hristos nu o va părăsi și Se va gândi permanent la bunăstarea ei.

Timpul de pregătire, pentru a putea merge la împărat, a durat un an (versetul 12). Pentru Israel va fi mult mai lung în timpul din urmă. Estera a trebuit să se ungă șase luni cu ulei de smirnă și după aceea încă șase luni cu miresme de parfumuri, înainte ca ea să fie desăvârșit de

Capitolul 2

frumoasă, ca să câștige favoarea și dragostea împăratului. Frumusețea ei naturală nu era de ajuns. *Smirna* vorbește în Scriptură totdeauna despre suferințele lui Hristos. Ea era o rășină cu miros plăcut cu gust amar, care se obținea prin facerea de tăieturi într-o anumită specie de arbori. Prin aceasta copacul era rănit, și seva, care curgea din el, era amară, dar avea un miros plăcut, mai ales atunci când era arsă ca tămâie. Aceasta este un tablou potrivit pentru suferințele amare ale lui Hristos, care în același timp au însemnat un miros plăcut pentru Dumnezeu.

Și nimic nu este mai important pentru creșterea noastră spirituală și educarea în școala lui Dumnezeu, decât să fi preocupat și să fi „împodobit” în adevăratul sens cu ceea ce vorbește despre scumpătatea Persoanei lui Hristos în suferințele Sale și în consacrarea Sa în moarte, ca un miros plăcut pentru Dumnezeu (compară cu Efeseni 5,1 și versetele următoare). Aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu și absolut necesar pentru formarea unei rămășițe, cât și pentru noi, în ultimele zile ale istoriei Adunării, cât și pentru rămășița iudaică viitoare. Aceasta ne va face și capabili să putem suferi împreună cu Hristos, deoarece atunci noi prin Duhul Său ne vom simți strâns legați cu El – așa cum inima Esterei în mijlocul tuturor suferințelor, care au lovit pe poporul lui Dumnezeu, era legată cu inima lui Mardoheu. Această smirnă și celelalte unguente și mirodenii sunt necesare, ca să ne curețe, să ne purifice inima și conștiința și să ne facă desăvârșit de plăcuți în ochii lui Dumnezeu.

Condușă la împărat

În sfârșit vine momentul, când Estera poate merge la împărat, și pentru aceasta ea nu cere nimic, în afară numai de ceea ce Hegai, famenul împărațesc, îi spune (versetul 15). Acest verset conține o învățătură importantă și pentru noi, căci mulți creștini gândesc că ei ar putea hotărî singuri în ce fel ar putea fi plăcuți lui Dumnezeu. Ne lăsăm noi conduși de gândurile și părerile noastre pentru a umbla într-un chip vrednic față de Dumnezeu, sau ne lăsăm instruiți de Duhul Sfânt în această privință? Duhul Sfânt vrea să ne arate din Cuvântul lui Dumnezeu ce este cu adevărat în concordanță cu gândurile Sale. Estera nu dorește altceva, decât numai ce Hegai îi spune, și în felul acesta ea a căpătat trecere în ochii tuturor celor care au văzut-o, și înainte de toate în ochii împăratului însuși (versetul 15b și 17).

Cu mult înainte să înceapă suferințele pentru Estera – căci acestea vin pentru ea abia în capitolele 4 și 5 -, ea a căpătat deja trecere înaintea împăratului. Aceasta este o cunoaștere minunată și pentru rămășița iudaică din viitor, că ea posedă favoarea lui Dumnezeu deja înainte să înceapă necazul cel mare și că ea a fost primită prin El. Căci noi vedem în Apocalipsa 11 că deja în prima jumătate a ultimei săptămână-an din Daniel se va găsi în Ierusalim o rămășiță, care va fi recunoscută de Dumnezeu și aduce jertfe în Templul reconstruit. (Această remarcă este arătată simbolic prin „măsurarea” Templului și a acelor care aduc adorare în el ca proprietate a lui Dumnezeu). Dumnezeu Însuși Se va revela acestei rămășițe, deoarece El recunoaște că inimile acestor iudei credincioși au fost formate prin Duhul Sfânt în concordanță cu gândurile Sale. Fie ca Dumnezeu să privească în jos cu plăcere și la noi, deoarece după primul eșec în Tiatira și Sardes El descopere în noi însușirile Filadelfiei, care Îi sunt plăcute Lui (compară cu Apocalipsa 2 și 3). Și aceasta înainte să vină suferințele, care, dacă Domnul nu le va împiedica, pot veni și peste Filadelfia, și probabil că vor veni. Cât de important este totuși, în toate împrejurările să ști, că Dumnezeu privește în

Capitolul 2

har în jos spre noi. Aceasta este ce se spune aici despre Estera, după ratarea și punerea la o parte a lui Vasti: „Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei și ea a căpătat trecere și favoare înaintea lui mai mult decât toate celelalte fete. I-a pus coroana împărătească pe cap și a făcut-o împărăteasă în locul Vastiei.” (versetul 17).

După aceste evenimente găsim din nou un ospăț: împăratul a dat un mare ospăț tuturor prinților și slujitorilor lui, ospățul Esterei; și el a ușurat sarcinile ținuturilor și a împărțit daruri cu o bunătate împărătească” (versetul 18). În capitolul 1 Vasti a refuzat să vină la ospățul împăratului; acolo nu era nici o părtășie. Aici în capitolul 2 ea este prezentă. Împăratul pregătește un ospăț mare și acesta este foarte potrivit denumit „ospățul Esterei”. Acest ospăț este un tablou al părtășiei noastre zilnice cu Domnul, dar în mod deosebit al părtășiei pe care noi o avem cu El la Masa Sa. Domnul Isus Însuși este acolo gazda, căci este masa *Domnului*, însă El o pregătește pentru noi și El pregătește acolo un ospăț pentru noi (așa cum se spune aici, că este ospățul *Esterei*). El nu are nevoie de acest ospăț, ca să Se gândească la noi, dar noi avem nevoie de el, ca să ne gândim la El. Și cât de plăcută este atunci părtășia, pe care noi avem dreptul s-o savurăm cu El, în fiecare duminică din nou. El să ne păzească, să nu ținem mese de sărbătoare la care El lipsește, propriile noastre mese, așa cum din păcate are loc frecvent în creștinătate. Dar să mâncăm permanent la „masa Împăratului” (compară cu 2 Samuel 9,13; Cântarea Cântărilor 1,12) și să-I mulțumim pentru tot ce El a pregătit pentru noi!

Mardoheu descopere o uneltire

În mijlocul acestor evenimente Mardoheu rămâne activ pe planul secund, așa cum ne arată ultimele versete ale acestui capitol (versetele 19-23). Tot așa Hristos prin Duhul Său rămâne activ și în mijlocul nostru, până va veni ziua în care El va fi glorificat înaintea ochilor tuturor. Este remarcabil să citim aici, că Estera a făcut „ce îi spunea Mardoheu, ca și atunci când o creștea el” (versetul 20). Fie ca noi atât personal cât și în comun să rămânem supuși acțiunii Cuvântului și Duhului lui Hristos, atunci nu vom eșua ca Vasti. Atunci vom rămâne păziți să nu mergem pe căile proprii și să serbăm „ospețele” noastre proprii, unde Dumnezeu nu poate fi prezent și unde El nu poate avea părtășie cu noi. Cât de important este să nu vrem și să nu dorim nimic altceva, decât numai ceea ce spune Domnul!

Mardoheu însuși stătea în porțile împăratului, citim în versetul 19, el era foarte aproape de împărat, într-adevăr fără să atragă atenția, însă el era prezent și veghea asupra intereselor împăratului. Tot așa și Domnul Isus a vegheat asupra drepturilor lui Dumnezeu, deja în timpul vieții Sale aici pe pământ, când în umilință – fără prestigiu și disprețuit, așa cum vorbește rămășița în Isaia 53,2.3 – a mers pe drumul Său. Nimeni nu a făcut așa ca El, și prin Duhul Său o face încă mereu. El poartă grijă, ca Dumnezeu să primească onoarea, chiar și în viața noastră ca credincioși. Hristos, într-o lume care trăiește în răzvrătire față de Dumnezeu și care de fapt vrea să tăgăduiască scaunul Lui de domnie, S-a gândit la interesele lui Dumnezeu. Vedem aceasta aici simbolic la Mardoheu, care află de uneltirea pe care doi fameni au pus-o la cale, ca să întindă mâna asupra împăratului. Probabil aici putem face o paralelă cu planurile rele ale lui Irod și Pilat, care în răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu au devenit chiar prieteni (Luca 23,12). Și tot așa în timpul din urmă puterile rele ale lumii acesteia se vor uni

Capitolul 2

împotriva lui Dumnezeu și împotriva Unsului Său (Psalm 2,1-6). Însă eforturile lor vor fi la fel nimicite, cum a fost cu răzvrătirea acestor doi fameni.

Prin Estera Mardoheu face cunoscut aceasta împăratului: „Mardoheu a avut cunoștință de lucrul acesta și a dat de știre împărătesei Estera, iar Estera l-a spus împăratului, în numele lui Mardoheu. Faptul fiind cercetat și găsit întocmai, cei doi au fost spânzurați de un lemn. Și lucrul acesta a fost scris în cartea cronicilor, în fața împăratului” (versetele 22,23). Deci Estera a vorbit cu împăratul despre Mardoheu și numele lui Mardoheu este notat în cartea cronicilor (compară cu capitolul 6,1.2). Aceasta conține și un gând frumos pentru noi, și anume, că noi putem vorbi cu Dumnezeu despre Persoana lui Hristos și despre ceea ce a făcut El. Acesta este un privilegiu prețios, care ne-a fost dăruit, în mod cu totul deosebit la Masa pe care El a pregătit-o pentru noi în amintirea Fiului Său! Și în ceea ce privește pe Israel, vedem în Psalmii 20 și 21 cum răămășița vorbește cu Iehova despre Hristosul Său, despre Împăratul Său uns. Aceasta are loc înaintea începutului necazului cel mare, căci stările acestui timp de suferințe le găsim abia în cartea a doua a psalmilor (de la Psalmul 42). Astfel Estera, înainte să vină suferințele peste ea, care în capitolele următoare își aruncă deja mai dinainte umbrele, povestește împăratului despre Mardoheu.

Ridicarea la putere a lui Haman

Ca și în capitolul anterior, și aici găsim un început nou, inițiat prin expresia „după aceste lucruri” (versetul 1). Aceasta rezultă și din faptul că evenimentele capitolului 2 au loc în *anul al șaptelea* al domniei lui Ahașveroș (capitolul 2,16), în timp ce în acest capitol noi am ajuns în *anul al doisprezecelea* al domniei sale (capitolul 3,7). Între timp au trecut câțiva ani și a luat naștere o situație în care agaghitul Haman a trecut pe prin plan: „După aceste lucruri, împăratul Ahașveroș a ridicat la putere pe Haman, fiul lui Hamedada, agaghitul, l-a înălțat și a pus scaunul lui mai presus de scaunele tuturor căpeteniilor care erau cu el.” (versetul 1). Haman este marele dușman al poporului lui Dumnezeu, vrăjmașul iudeilor, așa cum este el numit în această carte (capitolul 3,10; 8,1; 9,10). El este adversarul lui Mardoheu, care este un tablou Domnului Isus. De aceea noi putem vedea în Haman un tablou al lui antihrist, adversarul satanic al lui Hristos în timpul din urmă. Dar el ne amintește și – dacă ne gândim la viața lui Hristos aici pe pământ – de toate instrumentele, pe care satan le-a folosit deja în împotrivirea lui față de Domnul slavei, da, de satan însuși, așa cum el L-a întâmpinat pe Domnul în umblarea Lui pe pământ și cum L-a ispitit, ca dacă este posibil să-L ducă la cădere.

La prima vedere pare ceva străin faptul că Haman primește poziția sa de la împăratul Ahașveroș, care este un tablou al lui Dumnezeu Însuși. Cum este posibil, că Dumnezeu dă un loc de onoare marelui vrăjmaș al poporului Său și că El Însuși încuviințează, că acesta vrea să nimicească pe poporul Său? Însă lui Dumnezeu nu-I scapă lucrurile din mâini, nici în timpul vieții lui Hristos pe pământ, și nici în zilele necazului cel mare. Ce ar fi putut face Irod și Pilat împotriva Domnului Isus, dacă Dumnezeu nu ar fi permis? Domnul Însuși a spus, când a stat înaintea lui Pilat: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19,11). Tot așa va fi și în viitor, când antihrist se va ridica împotriva poporului lui Dumnezeu. Vedem aceasta în mod foarte clar în Zaharia 11,15-17, unde antihrist este numit un „păstor nebun”. Acest păstor nebun al oilor este mai întâi pus de Dumnezeu (așa cum Ahașveroș a înălțat pe Haman) și apoi va fi judecat de El: „(Eu) voi ridica în țară un păstor ... Vai de păstorul de nimic, care își părăsește oile!” Prin aceasta sunt două etape în guvernarea lui Dumnezeu. Mai întâi El călăuzește lucrurile așa fel, că apare acest păstor, care nu se gândește la bunăstarea oilor, ci le asuprește. Aceste experiențe grele sunt necesare, ca să curățească poporul și să-l conducă la pocăință. Însă apoi Dumnezeu este și Acela care aduce judecata asupra acestui păstor de nimic. Deci, aceste două etape se întâlnesc și în cartea Estera. Este împăratul Ahașveroș, care înalță pe Haman, și este același împărat, care mai târziu îl va condamna la moarte.

Haman împotriva lui Mardoheu

Haman este numit aici agaghitul, și Agag era titlul împăraților amaleciți (compară cu Numeri 24,7; 1 Samuel 15,20.32). Este posibil ca Haman să descindă din casa împărătească a amaleciților. În orice caz din punct de vedere moral el arată caracterul lui Amalec, care după ieșirea din Egipt a atacat pe la spate cu viclenie pe Israel (Exod 17,8-16; Deuteronom 25,17-19; 1 Samuel 15,2). Amalec este dușmanul conspirativ al lui Israel, și acest conflict vechi îl regăsim în cartea Estera. Însă în fond este Domnul, care are un război împotriva lui Amalec, și

Capitolul 3

anume din generație în generație (Exod 17,16). Războiul continuă și aici, și el va dura până la sfârșit: până la marele război între Dumnezeu și satan, între Hristos și antihrist, între poporul lui Dumnezeu și aliații răului. Însă rezultatul final este deja acum stabilit: satan și slujitorii lui vor fi înfrânți. Așa este întotdeauna, chiar dacă lupta durează mult. În ceea ce privește pe Amalec, este deja anunțat în cuvintele lui Balaam, care a prorocit că împăratul lui Israel se va ridica împotriva lui Agag, și că Amalec într-adevăr este primul dintre națiuni, dar sfârșitul lui va fi distrugerea (vezi Numeri 24,7.20). Așa este și în cartea Estera. Mardoheu va fi în cele din urmă ridicat deasupra agaghitului Haman, și sfârșitul acestui fiu al lui Amalec este pierzarea. În lupta finală din viitor nu va fi altfel: Hristos va fi înălțat și antihrist va fi doborât.

Cartea Estera nu ne prezintă numai această luptă finală, care va avea loc în timpul și la sfârșitul necazului cel mare. Ea prezintă mai mult în general conflictul dintre Dumnezeu și poporul Său, pe de o parte, și satan și aliații lui, pe de altă parte. Acest conflict a fost dintotdeauna, dar el cunoaște anumite puncte culminante, atât în trecut cât și în viitor. Când Domnul Isus a fost pe pământ ca adevăratul Mardoheu, El a avut personal de luptat cu vrăjmașul satan. Să ne gândim numai la ispitirea din pustie. Însă Domnul a rezistat și nu S-a plecat înaintea lui, așa cum și aici Mardoheu a refuzat cu îndârjire să se plece înaintea lui Haman (versetele 2-4). Desigur, El a fost în smerenie aici pe pământ – blând și smerit cu inima (Matei 11,29; 21,5). Dar blândețea Lui nu a însemnat, că El S-a plecat înaintea lui satan. Stăpânitorul lumii acesteia nu a găsit nici un punct de legătură în El, ca să-L facă să Se plece înaintea lui. Noi cunoaștem toate aceste momente critice, când satan I-a arătat toate împărățiile acestui pământ și I-a oferit autoritate asupra lor, cu condiția ca El să Se plece înaintea lui și să i Se închine. Satan era stăpânitorul lumii acesteia și toată această putere i-a fost dată lui (Luca 4,6; Ioan 14,30). Dar Domnul Isus, Omul blând și smerit, cu toate acestea a refuzat să Se arunce la pământ înaintea lui și a răspuns: „Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești” (Luca 4,8). Și noi nu ne putem imagina cât de mult a iritat aceasta mânia lui satan. După ce el a făcut orice ispitire, a plecat de la El pentru un timp; el voia să-și adune toate puterile și să revină cu toată înverșunarea (Luca 4,13; 22,53b).

Atacul lui Haman împotriva iudeilor

Vedem de asemenea în această istorisire, că refuzul perseverent al lui Mardoheu a umplut cu furie pe Haman. Și când pe lângă aceasta a aflat că Mardoheu era un iudeu, în el s-a născut planul satanic, să nimicească pe toți iudeii. Pentru el era prea puțin să pună mâna numai pe Mardoheu, și voia să-și descarce mânia asupra întregului popor al iudeilor (versetele 5 și 6). Acesta este numit aici în mod remarcabil „poporul lui Mardoheu”. Tot așa Domnul Isus S-a făcut una cu poporul Său și nu S-a rușinat să fie un iudeu. El Însuși a spus: „Mântuirea vine de la iudei” (Ioan 4,22). Și la venirea Lui în lumea aceasta, îngerul numește poporul Iudeu, poporul *Său*: „Și-I vei pune Numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Matei 1,21). Profetic găsim aceasta și în Psalmul 59,11, unde Mesia vorbește despre „poporul Meu”. Hristos Se face una cu poporul Său, chiar și în suferințele cele mai grele, așa cum ele ne sunt descrise în cartea a doua a Psalmilor. El este și atunci adevăratul Iudeu, adevăratul Adorator al lui Dumnezeu (numele „iudeu” derivă de la Iuda și înseamnă „cel care laudă pe Dumnezeu”). Aceasta începe deja în Psalmul 42 și 43, unde noi auzim repetat

Capitolul 3

refrenul: „... căci iarăși Îl voi lăuda”. În mijlocul apăsării și necazului El lasă să se vadă public, că El este un „Iudeu”, așa cum face și Mardoheu aici.

Furia lui Haman este îndreptată nu numai împotriva lui Mardoheu, ci împotriva întregului popor. Ceva asemănător vedem în Apocalipsa 12, unde balaurul vrea să înghită nu numai copilul femeii, ci luptă și împotriva celorlalți din sămânța ei. Furia diavolului nu se îndreaptă numai împotriva lui Mesia (ca Cel ieșit din Israel), ci tot așa și împotriva rămășiței poporului Său. Haman se adresează aici împăratului, dar el aruncă mai întâi Pur - acesta este sorțul (versetul 7). El era cu adevărat un slujitor al lui satan, și cu ajutorul puterilor oculte voia să stabilească ziua exactă a răzbunării lui. Însă Dumnezeu stă deasupra tuturor lucrurilor, căci sorțul cade pe o zi din luna a douăsprezecea, cu toate că este aruncat în luna întâi. Unsprezece luni sunt până atunci, cel mai lung timp posibil, până când planul îngrozitor al lui Haman poate fi executat. Să presupunem că ar fi trebuit executat după o săptămână, atunci poporul, vorbind omenește, ar fi fost pierdut (tot poporul, căci și iudeii din Palestina aparțineau imperiului persan și de aceea și ei erau la fel în pericol). Ce situație de criză în istoria poporului lui Dumnezeu!

Haman spune împăratului: „În toate ținuturile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare” (versetul 8a). Aceasta este o mărturie minunată, că se poate spune aceasta despre poporul lui Dumnezeu, că el trăiește *deosebit* între popoare. După aceasta avem dreptul să năzuim și noi în mijlocul unei creștinătăți decăzute și infidele, cu toate că aceasta va mări și mai mult vrăjmășia lui satan. Al doilea lucru, pe care Haman îl remarcă, este, că legile acestui popor sunt „deosebite de ale tuturor popoarelor” (versetul 8b). Aceasta este de asemenea corect și este și o mărturie foarte frumoasă. Iudeii aveau legi, pe care ei le-au primit de la Însuși Dumnezeu, și nu erau rânduiești gândite de oameni. Ei ocupau o poziție cu totul deosebită în mijlocul tuturor popoarelor marelui imperiu persan. Însă satan amestecă totdeauna adevărul cu minciuna. Haman mai adaugă: „... și nu ține legile împăratului. Nu este în folosul împăratului să-l lase liniștit” (versetul 8c). Aceasta nu era adevărat; era un pretext, de care Haman avea nevoie, ca să câștige pe împărat pentru planurile lui. „Dacă împăratul găsește cu cale, să se scrie un ordin pentru ca ei să fie distruși, și eu voi cântări zece mii de talanți de argint în mâinile slujbașilor, ca să-i ducă în vistieria împăratului” (versetul 9). Prin aceasta Haman susține propunerea sa cu o ofertă financiară, fără îndoială ca o compensare pentru pierderea de impozit, pe care împăratul o va avea de suferit, dacă un popor întreg va fi nimic. Zece mii de talanți, o avere imensă! Dar Haman este dispus s-o plătească din averea proprie.

Împăratul este de acord și acordă împuternicire lui Haman, ca să îndeplinească planul lui de nimicire: „Împăratul și-a scos inelul din deget și l-a dat lui Haman, fiul lui Hamedada, agaghitul, vrăjmașul iudeilor. Și împăratul a zis lui Haman: „Îți dăruiesc și argintul și poporul acesta; fă cu el ce vei voi.”” (versetele 10 și 11) Haman își impune voința. El este numit aici „vrăjmașul iudeilor”, aceasta înseamnă, dușman, cel care urăște pe iudei (o expresie, pe care o găsim în psalmi, la singular, când este vorba de antihrist, și la plural, când este vorba de slujitorii lui). El primește poporul ca dar de la împărat, argintul și-l poate păstra. Este greu pentru noi să înțelegem, că împăratul, care este totuși un tablou al lui Dumnezeu, dă aparent în chip ușuratic poporul dușmanului. De aceea rămășița se plânge la începutul celei de-a doua cărți a psalmilor: „Ne-ai dat ca pe niște oi de mâncat ... Ai vândut pe poporul Tău pe nimic și nu i-ai urcat prețul” (Psalm 44,11.12). El nu are nici un avantaj de la el, așa cum aici nici

Capitolul 3

Ahașveroș nu are. Însă aceasta este, ce Dumnezeu va aduce asupra poporului Său, și chiar și asupra rămășiței; aceasta este o chestiune definitiv hotărâtă. Aici este o lege a mezilor și perșilor, care nu poate fi anulată (în capitolul 8,8 se face aluzie la aceasta). Însă strâmtorarea, pe care Dumnezeu o va aduce în ultimele zile asupra poporului Său, este mult mai hotărâtă, și rămășița nu va putea scăpa de ea. Este fără valoare să te rogi, ca grozăviile timpului actual să nu vină peste Israel.

Însă căile lui Dumnezeu devin și mai de neînțeles, dacă ne gândim, că acest atac este îndreptat în primul rând asupra lui Mardoheu, care este un tablou al Domnului Isus. Împăratul numește bună moartea binefăcătorului lui (compară cu Estera 2,21-23), da, el dă poruncă în privința aceasta! Așa a fost Domnul Isus trădat nu numai de dușmanii Săi, ci „după sfatul bine hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 2,23). A fost planul lui Dumnezeu, ca Domnul să trebuiască să îndure suferințele îngrozitoare ale crucii, cu toate că în timpul vieții Sale pe pământ El a păzit cu fidelitate interesele lui Dumnezeu. Însă gândurile lui Dumnezeu sunt mai presus decât gândurile noastre și drumul spre scaunul de domnie duce pe la cruce.

În continuare vedem cum după aceea porunca împăratului este făcută cunoscut în scurt timp în toată împărăția: au fost chemați cărturarii, și o scrisoare este trimisă tuturor guvernatorilor fiecărui ținut, ca să-i informeze despre planul de nimicire. Alergătorii au dus mesajul – aici se face aluzie la renumita poștă persană, care a devenit un model și pentru Europa – și o copie a scrisorii a fost adusă la cunoștința tuturor popoarelor, ca decret. Și de îndată ce în cetatea Suza a avut loc aceasta, toată cetatea a fost îngrozită (versetele 12-15).

Mardoheu și iudeii în sac și cenușă

Primele versete ale acestui capitol ne dau o imagine a ceea ce a produs la iudei planul de nimicire al lui Haman. Deosebit de impresionantă este reacția personală a lui Mardoheu: „Mardoheu, aflând tot ce se petrecea, și-a sfâșiat hainele, s-a îmbrăcat cu un sac și s-a presărat cu cenușă. Apoi s-a dus în mijlocul cetății, scoțând cu putere strigăte amare” (versetul 1). Avem aici un tablou nimerit despre suferințele lui Hristos în zilele vieții Sale pământești, „aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5,7). Suferințele cele mai profunde, pe care El le-a îndurat, nu erau suferințele venite din partea oamenilor, ci din partea lui Dumnezeu, și Hristos a adus din pricina aceasta plângerea Sa înaintea Feței lui Dumnezeu. El nu a strigat către oameni. Când a stat înaintea lui Irod și a lui Pilat, El a tăcut. Și înaintea sinedriului El a tăcut. Ce I-au făcut oamenii nu a fost lucrul cel mai grav. Însă El a strigat către Dumnezeu, în Ghetsimani și în mod deosebit pe Golgota, unde s-a auzit strigătul Lui tare și cu amar: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Cine poate înțelege aceste suferințe? Erau suferințele cauzate de părăsirea Lui de către Dumnezeu, pe care El le-a îndurat în măsură deplină. Mardoheu a strigat către Dumnezeu, deoarece se părea că Dumnezeu ar fi părăsit pe poporul Său, dar Hristos a fost cu adevărat părăsit de Dumnezeu. „Porunca împăratului” se referea *la El!* El trebuia să moară, și nu era moartea de martir, cea pe care El a suferit-o. Nu, I-a plăcut lui Dumnezeu ca El să trebuiască să guste moartea păcătosului (Evrei 2,9.10). Dumnezeu L-a așezat acolo pe Golgota în țărâna morții (Psalmul 22,15). I-a plăcut lui Dumnezeu să-L zdrobească (Isaia 53,10). Din cauza acestor suferințe Hristos a strigat către Dumnezeu. Și cine a auzit strigătul Lui tare, cine a înțeles lacrimile Lui? A fost numai Unul, și Acesta a fost Același care L-a lăsat să meargă în aceste suferințe. Plângerea Lui s-a înălțat spre Dumnezeu și Dumnezeu I-a răspuns, prin aceea că L-a eliberat din moarte.

Mardoheu a strigat către Dumnezeu (chiar dacă aici aceasta nu este exprimat prin cuvinte, deoarece în această carte Dumnezeu Se ține ascuns), și tot așa a fost și la popor. Pretutindeni, unde porunca și decretul împăratului se făcea cunoscut, la iudei era „mare jale, posteau, plângeau și se văitau și mulți se culcau în sac și în cenușă” (versetul 3). Mardoheu se face una cu poporul în strâmtorarea lui, în care a ajuns. În același fel Se va face Hristos în viitor una cu rămășița poporului Său, când aceasta în timpul necazului cel mare va fi dată puterii vrăjmașului ca oile de tăiere. În mijlocul suferințelor El le va îndrepta privirile spre Sine Însuși, ca Robul suferind al Domnului. Atunci se va arăta și - așa cum noi găsim prezentat simbolic aici în versetul 4 – că la început rămășița nu va avea nici o înțelegere pentru aceasta. Estera vrea să îndepărteze sacul lui Mardoheu: ea nu înțelege de ce el suferă. Așa se va întâmpla în curând cu rămășița; dar cu regret așa a fost și cu pușinii credincioși, pe care Hristos i-a întâlnit în poporul Său în timpul vieții Sale pe pământ. Ucenicii nu aveau nici o înțelegere pentru suferințele Lui. La prima anunțare a suferințelor, Petru a zis: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți Se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22). Scurt timp înainte de luarea Lui în captivitate, ei au zis: „Doamne, iată aici două săbii. Și El le-a zis: Destul.” (Luca 22,38). Și când Domnul Isus în Ghetsimani a îngenuncheat și S-a rugat cu înflăcărare, ucenicii au arătat neînțelegerea lor, prin aceea că mereu au adormit. Tot așa și pentru rămășița din viitor va fi un drum lung, înainte ca să înțeleagă cu adevărat suferințele lui Hristos.

Hatac mijlocește

Dar după aceea apare în scenă Hatac, unul din famenii împăratului, care a trebuit să relateze lui Estera, din ce cauză Mardoheu era întristat. În el vedem din nou un tablou al Duhului Sfânt, care formează spiritual rămășița și o educă, și care începe acum s-o învețe cu privire la suferințele lui Hristos. Hatac informează pe Estera despre toate: despre ce i s-a întâmplat lui Mardoheu, despre suma de argint, pe care Haman a promis-o pentru omorârea iudeilor, și despre ce lege a fost dată. Dar totodată i-a poruncit ca ea să se ducă la împărat, cu scopul de a implora grația acestuia și să stăruie de el pentru poporul ei (versetele 5-9).

Estera trebuia să devină conștientă, că și pe ea o așteaptă aceeași soartă, ca și pe Mardoheu. Suferințele Domnului sunt aici legate împreună cu cele ale rămășiței. Ce a suferit Hristos din partea vrăjmașilor Lui, va fi după aproape două mii de ani partea credincioșilor iudei în timpul necazului cel mare. Așa cum Estera este informată aici prin mijlocirea lui Hatac despre suferințele lui Mardoheu, de care și ea va avea parte, (vezi versetul 13), tot așa în curând rămășița va cunoaște prin învățătura Duhului lui Dumnezeu, că ea este unită cu un Mesia suferind. De ce a avut El parte, va veni și peste credincioșii iudei. Irod va apare iarăși în persoana lui antihrist. Pilat, reprezentantul imperiului roman, va apare iarăși în persoana „fiarei” (compară cu Apocalipsa 13,1), care în timpul din urmă vor fi împotriva rămășiței. Sunt aceiași vrăjmași, și este același satan, care s-au împotrivit lui Hristos și care atunci vor strâmtora rămășița.

Har înainte de lege?

Dar Hristos va fi atunci și Acela care Se știe unit cu ai Săi și le arată cum trebuie să acționeze – așa cum aici Mardoheu spune lui Estera ce are ea de făcut. Estera trebuie să meargă la împărat, ca să implore îndurarea lui, și tot așa rămășița va învăța să strige la Dumnezeu, atunci când va fi în necaz. Prin învățătura lui Hristos și a Duhului Său ea va fi adusă să facă aceasta, dar este un drum lung, înainte ca ea să învețe să se sprijine pe harul lui Dumnezeu. Durează mult, până Estera înțelege, că aceasta este singura soluție. Durează mult până un om recunoaște că el poate să scape de judecată numai pe baza harului lui Dumnezeu. Estera răspunde, că este o lege care interzice să mergi la împărat fără să fi chemat. Oricine știe că: „Toți slujitorii împăratului și poporul din ținuturile împăratului știu că este o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat. Numai acela scapă cu viață, căruia împăratul îi întinde sceptrul de aur. (versetul 11).

Obiecțiile, pe care Estera le face, sunt, că legea interzice să te apropii de împărat după bunul plac. Aceasta este o realitate cunoscută, și principial ea are dreptate; această lege exista. Însă atâta timp cât cineva se așează pe fundamentul legii, niciodată el nu va cuteza să se apropie de Dumnezeu. Atunci nu este intrare liberă la Dumnezeu. Aceasta este marea lecție, pe care noi o învățăm aici. Pe baza legii se poate desigur încerca prin fapte bune să câștigi favoarea lui Dumnezeu, dar prin aceasta niciodată nu se poate primi certitudine. Omul rămâne la distanță de Dumnezeu. Dar ca să mergi simplu la Dumnezeu și să implori har, nu pe baza propriilor merite, ci numai pe baza îndurării lui Dumnezeu, aceasta necesită mult exercițiu de suflet. Vedem aceasta aici la Estera, și aceasta este totdeauna așa la fiecare care se așează pe

Capitolul 4

fundamentul legii. Pe această bază nu este intrare liberă la Dumnezeu, nu este nici o apropiere în partea cea mai dinăuntru a curții din față, nici o părtășie în Locul Preasfânt. Aceasta ne-o poate da numai Evanghelia, vestea bună despre *harul* lui Dumnezeu (compară cu Romani 5,1.2; Efeseni 2,18; 3,12; Evrei 10,19-22). Cine se așează singur pe fundamentul *legii* și ia legea drept ghid pentru relațiile lui cu Dumnezeu, pe acela îl așteaptă moartea (Romani 7,10; Galateni 3,10-13). Legea dă naștere la mânie (Romani 4,15). Pe păcătos îl așteaptă judecata, dacă el vrea să se apropie de Dumnezeu; aceasta este ceea ce îi arată legea. Pe baza legi este numai moarte, așa cum spune Estera aici: că este valabilă o lege, și anume că el va fi omorât!

Este o chestiune serioasă să stai pe fundamentul Legii. Căci atunci nu ai aflat ce înseamnă să ai voie să vii în apropierea lui Dumnezeu. Încă nu poți citi mesajul harului în ochii împăratului, în ochii lui Dumnezeu. Încă nu ai atins vârful sceptrului și nu ai gustat că Domnul este bun. Prin multe exerciții de suflet va trebui atunci să înveți, că pe această bază nu poți sta înaintea lui Dumnezeu, și că numai harul lui Dumnezeu poate ajuta. Aceasta va fi așa în mod deosebit cu rămășița lui Israel în timpul necazului cel mare. Strămtorarea va mâna pe iudei la Dumnezeu, și Duhul lui Hristos îi va instrui și învăța atunci, că ei pot trăi numai prin har. Israel a fost obișnuit din vremuri străvechi să stea înaintea lui Dumnezeu pe baza Legii, aceasta nu va folosi cu nimic rămășiței în timpul necazului cel mare. Legea nu este soluția pentru necazul lor. Ei vor trebui să învețe, să strige la Dumnezeu după har, și Hristos prin lucrarea Duhului Său îi aduce la aceasta, - așa cum vedem aici, că Mardoheu insistă prin Hatac asupra Esterei, să implore grație de la împărat.

Răspunsul lui Mardoheu mărturisește și despre încrederea lui în Dumnezeu (cu toate că el nu numește Numele lui Dumnezeu!). El spune Esterei, că, dacă ea va tăcea, ajutorul și scăparea „vor veni din altă parte”. Dar totodată el o atenționează sever, că atunci ea va muri, și în cele din urmă o atenționează să ia seama la călăuzirea lui Dumnezeu (cu toate că din nou el nu numește Numele lui Dumnezeu): „Și cine știe dacă nu pentru un timp ca acesta ai ajuns la împărăție?” (versetul 14). Aceasta cuprinde și un apel insistent adresat nouă, acum, când El ne oferă ocazia să facem rugăciuni pentru poporul lui Dumnezeu. Cei drept, Dumnezeu nu are nevoie de noi - El are și alte căi și mijloace la dispoziție. Dar să nu vrea El să ne folosească, ca să pășim în spărtură pentru poporul Său? Să nu folosim noi posibilitățile, pe care El ni le oferă? Realmente Dumnezeu nu are nevoie de noi – dar dacă noi nu implorăm harul Său pentru mărturia Sa pe pământ, cine o va face atunci? Haideți să ne punem întrebarea în acest timp de mari încercări, în acest timp de ruină și decădere, în care trăim, dacă noi ne punem suficient la dispoziție pentru poporul lui Dumnezeu.

Dar tot așa de puțin ca și Estera, o putem și noi face pe baza Legii. Noi nu putem merge la Dumnezeu și să-I vorbim despre lucrările noastre, sau despre lucrurile mari, pe care le-au făcut părinții noștri. Acesta este principiul Legii, nu ne folosește la nimic și ne duce numai la moarte din punct de vedere spiritual și moral. Nu, noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu totul altfel: noi trebuie să cerem har de la El pentru rămășița, pe care El a păstrat-o, pentru ca ea să trăiască cu adevărat pusă deoparte pentru El și se deosebește de mulți mărturisitori numai cu buzele (capitolul 3,8). Noi nu putem vorbi de drepturi. Istoria rămășiței, pe care Dumnezeu o păstrează până la revenirea lui Hristos, istoria bisericii Filadelfia, este de asemenea caracterizată prin mare slăbiciune. Noi ne putem apropia de Dumnezeu numai pe baza harului și să-L implorăm, ca El în bunătatea Lui să păzească mărturia Sa. Căci dușmanul ne pândește și pe noi și născoceste planuri rele, ca să nimicească mărturia. Estera trebuia să

Capitolul 4

trăiască prin har, însă și noi trebuie să trăim la fel. În curând cu rămășița lui Israel nu va fi altfel decât este prezentat aici în model la Estera, și cum noi vedem aceasta și la Rut și la mireasă în Cântarea Cântărilor: ele toate nu puteau avea nici o pretenție și au fost primite exclusiv pe baza harului. La sfârșitul istoriei lui Israel s-au pierdut toate drepturile; tot așa este rânduit și cu noi, cei care trăim în ultimele zile ale istoriei creștinătății. Dacă Dumnezeu a păstrat ceva, dacă El încă salvează, atunci aceasta este pe baza harului Său bogat și nemeritat.

Estera ajunge să ia o hotărâre și se roagă pentru mijlocire pentru ea însăși (cu toate că iarăși nu se amintește și se vorbește numai de post!), înainte ca ea să meargă la împărat: „Și Estera a trimis să spună lui Mardoheu: Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Suza și postiți pentru mine, fără să mâncați sau să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi vom intra la împărat, în ciuda legii: și, dacă va fi să pier, voi pieri.” (versetele 15 și 16). Acum ea a ajuns așa de departe, că îndrăznește să meargă, nu pe baza legii, ci pe baza harului cel mai curat. Că poate dura mult, până un om ajunge să ia o astfel de hotărâre, vedem și din epistola către Romani capitolul 7. Deseori este o luptă crâncenă îndelungată, înainte ca cineva să părăsească terenul Legii și să se bazeze numai pe har. Ultimele cuvinte ale Esterei („dacă va fi să pier, voi pieri”) corespund, ca să zicem așa, strigătului de la sfârșitul capitolului 7 din epistola către Romani: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte? ...” (versetul 24). Dar, poate răspunsul să fie nesigur? Să nu lase Dumnezeu harul să domine înaintea Legii? Din fericire rezultatul este sigur: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” (versetul 25). Tot așa și Estera este primită în har, așa cum descrie în chip impresionant capitolul următor.

Lui Estera i se întinde sceptrul de aur

După trei zile de post Estera se duce la împărat. Ea face aceasta în ziua a treia (versetul 1), și ziua a treia se referă în Scriptură totdeauna la ziua învierii. Hristos a fost înviat a treia zi, și noi ne putem apropia de Dumnezeu numai pe baza învierii Sale, așa cum ne arată clar ultimele versete din Romani capitolul 4 și primele versete din Romani capitolul 5. Noi credem în El, Cel care *a înviat dintre morți* pe Isus, Domnul nostru, și astfel îndreptățiți pe baza credinței, avem pace cu Dumnezeu și acces la harul Său; și în timp ce noi stăm așa, având favoarea Sa, ne lăudăm totodată în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Romani 4,24-5,2). Vedem aceasta aici în tabloul Esterei. Ea nu se duce pe baza propriilor ei merite, ci îmbrăcată într-o haină împărătească, îmbrăcată în haina pe care împăratul însuși i-a dăruit-o. Când noi mergem la Dumnezeu, îmbrăcați cu hainele mântuirii, cu mantaua dreptății, cu care El ne-a acoperit (Isaia 61,10), să nu privească El atunci în har spre noi? Când noi stăm înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrării împlinite de Hristos și a învierii Lui dintre morți, și îmbrăcați cu ceea ce vorbește despre Hristos Însuși și despre buna plăcere a Persoanei Sale (Efeseni 1,6), să nu se odihnească atunci privirea Sa cu plăcere bună asupra noastră? Dacă Tatăl Însuși ne dă haina cea mai bună (compară cu Luca 15,22), să ne mai îndoim noi atunci de dragostea Sa?

Ce ar fi putut împăratul să spună împotriva lui Estera, când ea stătea așa înaintea lui, îmbrăcată cu o haină împărătească? Ar fi putut el s-o acuze? Ar fi putut el să dea judecătorului un semn, ca acesta să ridice sabia și să străpungă haina împărătească – haina, pe care împăratul însuși i-a dat-o ei? Aceasta era de neimaginat! Estera îi câștigă simpatia și el îi întinde sceptrul de aur, semn al favorii lui (versetul 2). Când cineva vine la Dumnezeu nu pe baza Legii, ci pe baza lucrării împlinite de Hristos, atunci nu poate fi altfel, decât că Dumnezeu îl primește în har. Sceptrul era deja în mâna împăratului, el îl ținea pregătit, ca să arate favoare lui Estera. Însă ea nu știa aceasta, până în momentul când a intrat la el. Când ea a vorbit în capitolul anterior despre acest sceptru de aur, ea știa foarte bine că totul depindea de faptul dacă el îi va fi întins (capitolul 4,11). Dar ea a aflat despre favoarea împăratului abia atunci când ea a intrat la el, nu pe baza legii, ci pe baza harului liber. Abia atunci ea a văzut sceptrul în mâna împăratului, ca să-i facă parte de har, și ea a primit harul lui, prin aceea că ea s-a apropiat de împărat și a atins vârful sceptrului lui. Aceasta este îndrăzneala credinței, prin care noi avem voie să ne apropiem de Dumnezeu, cu deplină încredere în baza valorii lucrării și persoanei lui Hristos.

Rugămintea Esterei

Apoi, există și îndrăzneala de a cere de la Dumnezeu ce ne dorim; căci știm că El ne va dăruia împreună cu Hristos și toate lucrurile (Romani 8,32). Aceasta merge mult mai departe decât fângăduința pe care o primește aici Estera de la împărat: „Ce ai tu, împărăteasă Estera, și care îți este cererea? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da.” (versetul 3) Când Dumnezeu lucrează cu noi pe baza harului Său, atunci El Își deschide toată inima. El nu ne dă jumătate din Împărăție. Când am ajuns să avem parte de îndurările lui Dumnezeu, atunci pe această bază noi avem voie să-I aducem și dorințele noastre, să întrebăm de voia Lui bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12,1.2) și să apelăm la îndurările Lui.

Capitolul 5

Rugămintea Esterei este următoarea: „Dacă împăratul găsește cu cale, să vină împăratul astăzi cu Haman la ospățul pe care i l-am pregătit” (versetul 4). A fost foarte înțelept din partea ei, că ea a adus rugămintea ei în forma aceasta și nu a făcut-o cunoscut direct. Prin ospăț împăratul trebuia să ajungă la dispoziția sufletească potrivită, ca s-o asculte, dar era de asemenea necesar, ca și Haman să fie de față. Căci în felul acesta ea putea să-l învinovățească public și în felul acesta el nu a avut ocazia să se dezvinovățească ulterior. „Duceți-vă îndată și aduceți pe Haman, cum dorește Estera.” (versetul 5a) Și în acea seară vine momentul când Estera face cunoscut rugămintea ei și roagă pe împărat pentru îndurare față de poporul ei. Ea ne amintește aici de Moise, când și el de asemenea cu jertfire de sine desăvârșită mijlocește pentru poporul lui Dumnezeu într-un moment critic al istoriei sale (vezi Exod 32). Suntem și noi astfel de oameni care se roagă pentru poporul lui Dumnezeu, pentru Adunarea Sa, pentru aceia care în ultimele zile țin cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu și la Numele lui Hristos, căci dușmanul este furios și influențele demonice câștigă pretutindeni teren? Dumnezeu în previziunea Sa a dat Esterei acest loc, unde ea a putut să intre în spărtură pentru poporul ei, și cine știe dacă nu tocmai în acest timp tu și eu putem fi folosiți de Dumnezeu ca să implorăm har pentru ai Săi.

Însă când a venit seara și ospățul a fost pregătit și împăratul bea vin – după ospăț, așa cum era obiceiul la persani – și din nou a întrebat de conținutul rugămintii Esterei, ea îi dă răspuns: „Iată ce cer și ce doresc: Dacă am căpătat trecere înaintea împăratului și dacă găsește cu cale împăratul să-mi împlinească cererea și să-mi facă dorința, să vină împăratul cu Haman și la ospățul pe care li-l voi pregăti, și mâine voi da răspuns împăratului, după cuvântul lui.” (versetul 7 și 8). Cu alte cuvinte: ea cere o amânare de o zi, ca să facă cunoscută cererea ei. Prin aceasta această istorie dramatică atinge un punct culminant deosebit.

Pentru Mardoheu se pregătește spânzurătoarea

Pare ca și cum Estera ar șovăi, în timp ce situația devine așa de gravă pentru popor și în mod deosebit pentru Mardoheu. Căci Haman se înfurie nespun de mult, atunci când se întoarce acasă de la ospăț și vede că Mardoheu încă nu se pleacă înaintea lui. El nu mai poate aștepta până în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea. El vrea să-și dezlănțuie imediat furia și soția lui Zereș și prietenii lui îi dau sfatul să lase ca Mardoheu să fie omorât deja în dimineața următoare – înainte ca el să meargă din nou cu împăratul la ospăț (versetele 9-14). Prin această amânare cu o zi Mardoheu a ajuns direct în pericol și părea că Haman primește ocazia să-l lase să fie spânzurat, înainte ca Estera să poată exprima dorința ei. Aparent aceasta era așa, dar în realitate această amânare este o dovadă despre călăuzirea tainică a lui Dumnezeu. El stă deasupra tuturor împrejurărilor și călăuzește totul în favoarea poporului Său și în mod deosebit în favoarea lui Mardoheu, în a cărui istorie are loc o mare schimbare. Căci în noaptea care urmează acum, au loc evenimente foarte importante, prin care împăratul capătă o stare sufletească favorabilă pentru Mardoheu și poporul său.

În treacăt doresc să atrag atenția, că Haman în versetul 11 amintește soției și prietenilor lui de marea lui bogăție și de fiii lui mulți. Aceasta este ceva, pe care satana îl poate realmente face. Toate împărățiile lumii acesteia îi aparțin, și el are și o mulțime de urmași. În Ioan 8,44 Domnul Isus reproșează iudeilor, care voiau să-L omoare: „Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.” Ei pășeau pe urmele celui care de la început a fost

Capitolul 5

ucigașul oamenilor, și aceasta face Haman aici. Bogăția lui, mulțimea fiilor lui – nu au nici o valoare pentru el atâta timp cât Mardoheu este încă în viață și nu se pleacă înaintea lui (versetul 13). Tot așa s-a îndreptat mânia lui satana cu aproximativ două mii de ani în urmă direct împotriva lui Hristos. Toate bogățiile lui, toate posesiunile lui, mulții lui „urmași” – nu însemnau nimic pentru satana. El nu era fericit, nu era mulțumit, atâta timp cât Domnul Isus era în viață, și el a vrut să-L omoare imediat. Pe el nu-l interesa poporul lui Dumnezeu. Dacă îi va reuși numai să îndepărteze pe Hristos din cale, ce va mai putea atunci să facă poporul lui Dumnezeu? Și Haman cel rău aici este chipul lui. Pe Haman nu-l interesează Estera. Dacă îi va reuși să scape de Mardoheu, ce va mai putea face ea atunci?

Așa începe această noapte decisivă, în care spânzurătoarea pentru Mardoheu au fost ridicată chiar în casa lui Haman (versetul 17; compară cu capitolul 7,9). Este un stâlp de cincizeci de coți înălțime, aceasta înseamnă aproximativ 25 de metri, pentru ca din execuția lui Mardoheu să se facă o chestiune impozantă. Tot așa satana nu a făcut ca Domnul Isus să fie omorât cu pietre, așa cum a fost mai târziu cu Ștefan. Nu, el a vrut să facă o răstignire impresionantă și pentru aceasta s-a folosit de iudei și de păgâni împreună împotriva lui Hristos. Crucea de lemn a fost ridicată pentru El și El a fost înălțat pe lemn înaintea lumii întregi. Pentru El însă nu era nici o posibilitate de scăpare, ca la Mardoheu. Stâlpul a fost într-adevăr ridicat, dar Mardoheu a scăpat în ultimul moment de această moarte îngrozitoare. Tot așa i s-a întâmplat și lui Isaac în Geneza 22, cu toate că altarul era pregătit, însă el nu a trebuit să moară. Însă Hristos a trebuit cu adevărat să moară pe lemn, pentru El nu a fost nici o scăpare de această moarte îngrozitoare. El a fost atârnat pe lemn. Pentru El a fost realmente noapte, și această noapte durează încă în sens moral.

O noapte fără somn

În această noapte critică totul se concentrează în jurul lui Mardoheu; toate inimile sunt preocupate cu el. Cu siguranță Estera nu a putut dormi (capitolul 4,16); ea se gândea la rugămintea, pe care trebuia s-o facă cunoscut în ziua următoare, și ea se gândea la Mardoheu, cel care i-a dat misiunea pentru această rugămintă. Nici Haman nu putea să doarmă, și anume, de bucurie mare de faptul că dușmanul de moarte al lui urma să fie omorât în dimineața următoare. Când privea de la fereastra lui, vedea afară spânzurătoarea și în imaginea lui vedea deja pe Mardoheu atârând acolo. Însă ce este cel mai ciudat, este că nici împăratul n-a putut dormi (versetul 1), și în aceasta vedem clar mâna lui Dumnezeu! Căci să ne imaginăm, ce s-ar fi întâmplat dacă Ahașveroș în noaptea aceasta ar fi dormit în mod normal. Cum ar fi reacționat el la rugămintea Esterei? S-ar fi interesat el cu adevărat așa de mult de poporul ei și de iudeul Mardoheu, care stătea în poarta lui? Dacă ar fi dormit în noaptea aceasta și nu ar fi aflat nimic despre Mardoheu, atunci, vorbind omenește, astăzi nu ar mai fi poporul Israel și iudeii ar fi fost nimiciți în întreg imperiul persan! Dar Ahașveroș nu putea dormi. Împăratului îi dispăruse somnul; și tot așa – spus cu reverență – pentru Dumnezeu a fost o noapte de veghere, atunci când întunericul s-a răspândit peste Golgota și Fiul Lui atârna acolo pe lemn. Căci în aceste puține ore au avut loc evenimentele cele mai importante din toată istoria mondială și gândurile Lui erau la Fiul Său, adevăratul Mardoheu.

Cum se face că în noaptea aceasta împăratul se gândește la Mardoheu? Dumnezeu călăuzește așa fel, că împăratul a poruncit să se aducă cartea aducerilor aminte, cronicile, și din aceasta să se citească tocmai ce a făcut Mardoheu în favoarea împăratului (versetul 2; compară cu capitolul 2,19-23). Mardoheu, acest iudeu simplu de la poarta împăratului, a adus la lumină un complot îndreptat împotriva împăratului Ahașveroș. El s-a dedicat păstrării drepturilor împăratului și a scaunului său de domnie. Și împăratul întrebă apoi: „Ce cinste și ce mărime s-au făcut lui Mardoheu pentru aceasta?” (versetul 3). Slujitorii îi răspund (de fapt: tinerii), și aici vedem din nou „tinerii”, care vestesc noile evenimente: „*Nimic* nu s-a făcut pentru el”. Aceasta ne amintește de Daniel 9,26, unde se spune despre Mesia: „El va fi stârpit și nu va avea *nimic*”. Hristos a fost răstignit în slăbiciune, și El nu a posedat nimic. Totul părea să fie pierdut și se dădea impresia că satana ar fi biruit. Însă după aceea a acționat Dumnezeu! El nu a mai privit mult timp, ci El a dat Fiului Său onoarea care I se cuvenea. Aceasta găsim prezentat aici simbolic.

Mardoheu este onorat

Ajungem acum la un moment de cotitură important în istoria lui Mardoheu și a poporului său. Ahașveroș începe să acționeze în favoarea poporului lui Dumnezeu, în loc să fie împotriva lui, cum a fost în capitolul 3. De fapt aici este în primul rând în favoarea lui Mardoheu, pentru popor salvarea vine mai târziu. Ahașveroș acționează aici *în favoarea lui Mardoheu*, și aceasta este un tablou minunat a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Hristos, atunci când El L-a înviat dintre morți și L-a glorificat în cer la dreapta Sa. Acesta este primul lucru, pe care Dumnezeu L-a făcut. Poporul Israel nu este încă salvat, aceasta urmează să aibă loc în viitor. Dar Hristos, adevăratul Mardoheu, a primit plata pentru suferințele Sale. Fiul Omului este glorificat *acum* în cer de Dumnezeu, după ce Dumnezeu a fost glorificat de El în

Capitolul 6

gradul cel mai înalt pe pământ (Ioan 13,31.32). Într-adevăr, aici noi nu suntem încă în Estera capitolul 10, unde vedem simbolic cum Fiul Omului Își începe domnia publică peste toate lucrurile. Însă Dumnezeu L-a onorat deja acum și I-a dat slavă și cinste (Evrei 2,9), și El a lăsat să se dea mărturie publică despre aceasta în lumea aceasta. Vedem aceasta aici în Estera 6. Dumnezeu nu a vrut să aștepte până va veni Împărăția păcii, El a glorificat imediat pe Hristos: El L-a înviat și I-a dat un loc de cinste la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri (Evrei 8,1). Și Dumnezeu a lăsat să se dea mărturie pe pământ, că acesta este Omul căruia El voia să-I dea cinste!

Este însă ciudat, că Dumnezeu a știut să folosească pentru aceasta chiar pe cel mai mare împotrivor al lui Hristos, așa cum a fost folosit Haman, ca să dea onoare lui Mardoheu – dușmanul de moarte al lui. Haman stă dis-de-diminează în curte, ca să spună împăratului că el vrea să spânzure pe Mardoheu (versetul 4). Însă când împăratul l-a lăsat să intre, el nu a mai avut timp să facă cunoscut planul lui. Împăratul o ia înaintea lui Haman și spune: „Ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul?” (versetul 6). Așa a vrut Dumnezeu să glorifice pe Domnul Isus, și El voia, așa am putea spune, să împlinească repede planul Său. Cum a făcut El aceasta? Ahașveroș ar fi putut să lase pe Mardoheu să vină, și el ar fi putut ține un discurs maiestos în palatul împărătesc și să-l răsplătească din belșug, în timp ce nimeni din imperiul persan nu ar fi putut afla ceva despre aceasta. Dar nu a fost așa. Și tot așa Dumnezeu nu a înviat dintre morți pe Domnul Isus în ascuns și L-a așezat la dreapta Sa – fără să-L arate cuiva și fără să spună ceva cuiva. Nu, Dumnezeu nu a vrut aceasta. Probabil noi nu ne gândim așa des la aceasta, dar Dumnezeu a glorificat acum pe Hristos nu numai în cer. El I-a dat și pe pământ onoarea publică, care I se cuvenea, și El știe să folosească pentru aceasta chiar și un „Haman”, așa cum vom vedea îndată. La început Haman mai gândea încă, că toate acestea se referă la el, și de aceea face împăratului următoarea propunere: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, și calul pe care călărește împăratul, și să i se pună coroana împărătească pe cap. Să se dea haina și calul în mâna unuia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care împăratul vrea să-l cinstească, să-l plimbe călare pe cal pe străzile cetății și să se strige înaintea lui: „Așa se face omului pe care împăratul vrea să-l cinstească!”” (versetele 7-9).

Împăratul acceptă nemijlocit această propunere și răspunde – și aceasta trebuie să fi fost o dezmeticire îngrozitoare pentru Haman, care tocmai voia să ceară moartea lui Mardoheu : „Ia îndată haina și calul, cum ai zis, și fă așa iudeului Mardoheu, care stă la poarta împăratului: nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus.” (versetul 10) „Îndată”, spune împăratul. Nu trebuie să fie nici o amânare și nici o întârziere, și tot așa este Hristos acum glorificat de Dumnezeu. Împăratul Ahașveroș știa desigur, că Haman se împotriva iudeilor, și el știa de porunca, pe care el însuși a dat-o. Însă acum față de Haman pune accentul că tocmai iudeul Mardoheu trebuie onorat. El spune de fapt: Haman, aici este unul din acei iudei, și tu trebuie să dai onoare acestui iudeu! Aceasta este ciudățenia lui Dumnezeu, prin care Haman află contrariul a ceea ce el s-a așteptat.

Un „Haman” nou-testamental

Tot așa este și în Noul Testament. Căci prin cine auzim noi în el, ce onoare a fost dată Domnului Isus de către Dumnezeu? Nu este nimeni altul, decât cel mai mare dușman al

Capitolul 6

credincioșilor, Saul, care „sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului” și și-a dat acordul la omorârea lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7,58; 9,1). Este ciudățenia divină – dacă am voie să folosesc aceste cuvinte -, că tocmai el a devenit martorul cel mai puternic al glorificării lui Hristos. Apariția Domnului din cer a dat naștere în viața lui la o schimbare radicală și l-a transformat dintr-un vrăjmaș al lui Hristos și al urmașilor Lui într-un luptător înfocat pentru onoarea acestui Domn al slavei. Este o paralelă ciudată pe care noi o putem face aici între Haman și Saul – sau Pavel. Haman s-a gândit că împăratul îi va acorda onoare, și tot așa Pavel înainte de întoarcerea lui la Domnul avea iluzia deșartă, că el ar fi plăcut în ochii lui Dumnezeu. El putea să se laude cu râvna lui și cu dreptatea lui proprie (compară cu Faptele Apostolilor 22,3; 26,5; Filipeni 3,4-6). El credea că prin prigonirea Adunării lui Dumnezeu făcea o slujbă (compară cu Ioan 16,2), însă el nu a înțeles, că el era un dușman al lui Dumnezeu, un dușman al lui Hristos și al celor ce sunt ai Săi. Însă Dumnezeu l-a făcut să-și revină și l-a oprit pe drumul Damascului (Faptele Apostolilor 9). Arătarea Domnului glorificat a făcut o impresie de neșters asupra lui și a determinat tot caracterul slujbei lui: cu privire la înălțarea Domnului Isus la dreapta lui Dumnezeu el a devenit martorul cel mai înfocat, pe care noi îl putem găsi în Noul Testament. Așa cum împăratul Ahașveroș a spus lui Haman, să nu lase nimic nefăcut din tot ce a spus, tot așa a plecat și Pavel și nu a lăsat nimic neîmplinit din însărcinarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. El s-a dus mult mai zdrobit decât a plecat Haman aici. Trei zile a fost foarte tulburat, nu putea vedea și n-a mâncat și n-a băut nimic (Faptele Apostolilor 9,9). Dar după aceea s-a sculat și și-a împlinit însărcinarea, și nu a lăsat nimic nefăcut din ea. El ne-a făcut cunoscut tot planul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20,27). El a mărturisit despre învierea Domnului Isus, despre glorificarea Lui la dreapta lui Dumnezeu și despre poziția cerească a credincioșilor, în legătura lor cu Capul din cer.

Desigur Pavel a făcut aceasta cu o atitudine morală total diferită de a lui Haman, care a acordat onoare lui Mardoheu numai pentru că era constrâns s-o facă. Dar aici nu este vorba de atitudinea morală, ci de fapta însăși, că Dumnezeu știe să folosească pe dușmanul Său cel mai mare, ca să depună mărturie despre ce El a făcut Omului pe care El voia să-l cinstească! Și Dumnezeu a făcut aceasta în Noul Testament prin Pavel, ca să zicem așa, dușmanul Său cel mai mare, prigonitorul Adunării. Dumnezeu a vrut să-l folosească tocmai pe el și nu atât de mult pe cei doisprezece apostoli, pe care Domnul i-a avut pe pământ. Astfel noi posedăm de aproape două mii de ani mărturia lui Pavel despre poziția cerească actuală a Domnului. Această mărturie a fost făcută cunoscut cu mult înainte ca El să înceapă domnia Sa publică. Împărăția păcii trebuie încă să vină și adevăratul Mardoheu trebuie încă să fie pus peste toată Împărăția. Însă Dumnezeu a lăsat să se vadă clar, cine este Omul, pe care El vrea să-L cinstească. Cât de mare este totuși Dumnezeul nostru, că El a făcut deja aceasta! Timpul salvării rămășiței nici pe departe nu a venit. Rugămintea Esterei încă nu a fost rostită și soarta poporului nu s-a schimbat încă cu nimic. Faptul că Domnul Isus a fost glorificat de Dumnezeu nu schimbă cu nimic soarta rămășiței poporului Său. Ea va trebui să sufere încă. Antihrist va veni. Aici în capitolul 6, lui Haman nu i s-a luat încă puterea și Estera trebuie încă să rostească rugămintea ei. Dar Mardoheu este glorificat: aceasta este definitiv și a fost făcut cunoscut public. Inima împăratului stă deci larg deschisă pentru el. Tot așa și pentru noi nu este nici o îndoială că Hristos a fost înălțat de Dumnezeu și că inima lui Dumnezeu este total deschisă pentru El. De aceea noi nu ne facem nici un fel de griji cu privire la soarta rămășiței

Capitolul 6

poporului lui Dumnezeu din timpul acesta, despre Filadelfia, și tot așa de puțin de soarta rămășiței iudaice din viitor. Într-adevăr, pentru Estera noaptea era încă întunecată, și tot așa rămășița va trebui să treacă prin adâncimea suferințelor. Însă una știm: inima lui Dumnezeu S-a deschis pentru adevăratul Mardoheu, și El I-a dat onoare! Și de două mii de ani Dumnezeu a adus mereu pe dușmanii Săi la pocăință, a convertit mereu pe alți „Haman” de pe căile lor greșite, a transformat pe dușmanii Săi cei mai mari în martori destoinici pentru Numele lui Hristos, așa că ei au strigat pentru El în lumea aceasta: „Așa se va face omului pe care împăratul vrea să-l cinstească!” (versetul 11).

Haman începe să cadă

Căile lui Haman și ale lui Mardoheu se despart acum definitiv una de alta. Căderea lui Haman este pecetluită și el se grăbește întristat spre casa lui, dar Mardoheu se întoarce la poarta împăratului (versetul 12). Mardoheu nu a devenit mândru și privirea lui nu s-a încetșosat după marșul triumfal prin cetate. Cu toată simplitatea el își reia misiunea la poarta împăratului. Tot așa vedem și la Domnul Isus, după ce El după noaptea de pe Golgota a fost înălțat de Dumnezeu. Aceasta nu a avut loc pentru ca El să triumfe singur la dreapta lui Dumnezeu, ci pentru ca El să îplinească o slujbă. Nu este minunat să știm că El este acolo în prezența lui Dumnezeu permanent activ pentru ai Săi și intervine pentru ei? Hristos este adevăratul Mardoheu, adevăratul Rob iudeu, care din dragoste pentru stăpânul Său, pentru soția Sa și pentru copiii Săi S-a făcut pentru totdeauna Slujitor (compară cu Exod 21,2-6). El este adevăratul Rob, care în odaia de sus a spălat picioarele ucenicilor Săi, pentru ca ei să aibă parte cu El (Ioan 13,1-15). El Însuși S-a sfințit în slava cerului, pentru ca și ei să fie sfințiți prin Adevăr (Ioan 17,19). El este în apropierea lui Dumnezeu în favoarea alor Săi.

Însă soarta lui Haman este pecetluită, și el înțelege foarte bine aceasta. Pleacă întristat acasă și povestește tot ce i s-a întâmplat (versetul 13). Prietenii lui sunt numiți în acest verset „înțelepții” lui, ei sunt însă înțelepții lumii acesteia. Ei nu-i pot ajuta, și de aceea pot răspunde numai: „Dacă Mardoheu, înaintea căruia ai început să cazi, este din sămânța iudeilor, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea negreșit înaintea lui.” (versetul 13) De ce au spus prietenii aceasta mai demult? Atunci Haman nu ar fi întreprins nebunia să facă o spânzurătoare pentru Mardoheu. Vedem aici că înțelepciunea lumii acesteia este nimicită (compară cu 1 Corinteni 1,19,20). Tot așa este și cu înțelepciunea mai marelui lumii acesteia, a lui satana, care știe foarte bine, că el este marele păgubaș, după ce Domnul Isus a înviat dintre morți și a fost glorificat de Dumnezeu la dreapta Sa în cer. Această înțelepciune nu duce la nimic. Satana cunoaște Scriptura, și el știe, că el a pierdut. Când în curând el va fi aruncat pe pământ, el știe de asemenea că mai are numai puțin timp (Apocalipsa 12,12). Prin cruce el a pierdut, dar el nu putea altfel în împotrivirea lui față de Dumnezeu. Satana nu poate altfel, decât să facă răul și să sfătuiască la rău. El nu renunță la aceasta, aceasta este natura lui. Dar lăuntric el pricepe foarte bine că nu va putea face nimic împotriva acestui om din poporul iudeilor, pentru care împăratul și-a deschis inima. El merge în întâmpinarea pierzării sale, ca și Haman aici, când acesta este dus în grabă la ospățul pregătit de Estera (versetul 14).

Haman este demascat

Ceasul adevărului a sosit. Rolul lui Haman s-a sfârșit și planurile lui rele sunt anihilate. Este însă deosebit de important să vedem că acest rezultat este urmarea rugăciunilor și implorărilor Esterei. Tot așa este și astăzi, și tot așa va fi și în viitor cu rămășița lui Israel în timpul necazului cel mare. Dumnezeu vrea cu plăcere să salveze, ca răspuns la rugăciunile poporului Său. Salvarea de sub puterea dușmanului este, ca să zicem așa, rezultatul rugăciunilor de mijlocire care se fac pentru poporul lui Dumnezeu. Tocmai pentru acest scop a fost așezată Estera în acest loc deosebit. Și, eu mă tem, că noi suntem prea puțin conștienți de ce poate da naștere rugăciunea și în zilele noastre pentru poporul actual al lui Dumnezeu, pentru noi ca creștini din aceste ultime zile înainte de revenirea lui Hristos. Dacă fiecare credincios, care prin har se află pe temelia bisericii din Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13), s-ar pune în joc cu adevărat pentru poporul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu ar putea și astăzi să facă minuni mari ale mântuirii pentru poporul Său (compară rugăciunea de mijlocire a lui Moise pentru popor, în afara taberei; Exod 33,7-11).

Aceasta este lupta spirituală, pe care noi o găsim aici, lupta rugăciunii. Dumnezeu dorește să I se facă rugăciuni. Estera nu era un bărbat, care să poată ridica sabia împotriva lui Haman. Însă ea obține biruința asupra lui și anume prin aceea că ea face cunoscut public împăratului rugăciunea ei de implorare (versetele 3 și 4). Este remarcabil, că rugăciunea este ultima parte a armurii spirituale, care ne este descrisă în Efeseni 6,10-20. Celelalte componente ale armurii sunt prezentate acolo simbolic, dar cu rugăciunea nu este așa. Să ne imaginăm: un soldat echipat cu toată armura îngenunche pe câmpul de luptă să se roage! Un astfel de soldat este aparent total lipsit de putere. El pare să fie o pradă ușoară pentru dușman. Dar în lupta spirituală este cu totul altfel. În lupta cu ispitele celui rău, rugăciunea este o armă importantă, pe care noi o prețuim așa de puțin. Rugăciunea era arma pe care a folosit-o Estera, și aceasta tocmai în prezența lui Haman! Aceasta are importanță și pentru noi: noi suntem înconjurați de puteri rele, care vor să producă pagubă poporului lui Dumnezeu, și tocmai împotriva acestor puteri este necesară rugăciunea. Noi avem putere mică și suntem total dependenți de sursele de ajutor divine. Puterea noastră constă în rugăciune.

Astfel, Estera imploră har pentru ea și pentru poporul ei. Totodată ea trebuie să facă și o mărturisire. În capitolul 2 ea a tăinuit cărei popor îi aparține și în ce relație stătea cu Mardoheu, dar aceasta se schimbă acum total (compară capitolul 2,10 cu capitolul 8,1). Aici ea vorbește deschis despre „poporul meu” (versetele 3 și 4). Ea recunoaște pentru prima dată că ea aparține acestui popor, care potrivit poruncii împăratului trebuia să fie nimic *într-o singură zi*. Ea se unește acum cu poporul lui Dumnezeu, cu poporul care mai înainte a fost numit „poporul lui Mardoheu” (capitolul 3,6). Ea recunoaște sincer: poporul lui Dumnezeu, poporul lui Mesia, acesta este poporul meu. Tot așa va fi cu fiecare credincios care în timpul actual poartă pe inimă cu adevărat pe poporul lui Dumnezeu. El se va identifica cu el și va apare înaintea feței lui Dumnezeu, ca să implore salvarea poporului *său*.

În istorisirea, pe care noi o avem aici, lucrurile stau puțin altfel, căci împăratul întreabă uimit: „Cine este acela și unde este acela care are de gând să facă așa?” (versetul 5) El încă nu știa, că Haman pusese ochii pe poporul împărătesei Estera, și ea îl demască prin cuvintele: „Apăsătorul, dușmanul, este Haman, răul acesta!” (versetul 6). Ea îl arată pe față, și eu cred, că aceasta este o lipsă la noi: noi nu știm totdeauna să desemnăm clar dușmanul – noi numim

Capitolul 7

rar numele lui satana în rugăciunile noastre – și de aceea intervenim așa de puțin pentru poporul lui Dumnezeu. Estera a știut să descrie foarte clar pe dușman și ea l-a acuzat public. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată caracterul împotrivorului și ne face atenți cu privire la vicleniile lui. În felul acesta noi vom fi echipați și putem să spunem lui Dumnezeu în rugăciune ce pericole ne amenință și care este nevoia noastră. Cu capacitatea de judecată spirituală ne vom adresa lui Dumnezeu și vom implora salvarea poporului Său.

Tot așa va face în curând și rămășița lui Israel. Am spus deja mai înainte, că noi putem pune această carte în legătură cu prima și a doua carte a Psalmilor. Prima carte a Psalmilor corespunde capitolelor 1 și 2 din cartea Estera; acolo „rămășița” nu a ajuns încă în strâmtorare. În cartea a doua a Psalmilor ne aflăm profetic în timpul necazului cel mare, și acesta corespunde împrejurărilor critice în care se află Estera, Mardoheu și iudeii, începând cu capitolul 3. Însă atât în prima cât și în a doua carte a Psalmilor găsim cum rămășița vorbește lui Dumnezeu despre prigonitor, despre antihrist, și îl acuză public – așa cum face Estera aici! În Psalmul 10 ei îl acuză, și tot așa în Psalmul 52. În Psalmul 69, unde Duhul lui Hristos Se face una cu rămășița, are loc același lucru. Păcătosul, omul fărădelegii, omul păcatului îi amenință, și de aceea ei strigă la Dumnezeu după har și salvare.

Așa acuză Estera aici pe Haman cel rău, și după aceea se aprinde mânia împăratului. Împăratul s-a sculat cuprins de mânie (versetul 7), și în proverbe citim: „Mânia împăratului este un vestitor al morții” (Proverbe 16,14). Nenorocirea lui Haman este stabilită, și moartea îl așteaptă. Aceasta va fi curând și soarta dușmanilor poporului lui Dumnezeu, când mânia lui Dumnezeu se va aprinde împotriva lor.

Haman este spânzurat

După ce împăratul s-a sculat plin de mânie și s-a dus în grădina palatului, Haman încearcă să implore pe împărăteasa Estera pentru salvarea vieții lui. Dar era prea târziu! Haman – în timp ce implora viața sa – s-a aruncat chiar spre patul, pe care era Estera (versetul 8). Estera se putea acum realmente odihni (cuvântul „pat = perină” poate fi tradus și cu „pat de odihnă”). Dar pentru Haman era prea târziu ca să mai găsească odihnă. Estera, ca să zicem așa, din momentul în care a atins sceptrul de aur a găsit odihnă, și această odihnă nu i-o mai putea răpi nimeni. Însă Haman căuta odihnă, dar nu o putea găsi.

Aici doresc să mă abat scurt de la această istorisire și s-o aplic un moment la cei necredincioși, la aceia care sunt dușmani ai lui Dumnezeu și prin aceasta prieteni ai lui satana. Dacă tu încă nu cunoști pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, atunci și pentru tine va veni momentul când vei dori salvare, odihnă în ziua judecății și a mâniei lui Dumnezeu. Vei dori odihnă, dar vei constata că este prea târziu, că ușa harului s-a închis pentru tine. Ce descoperire îngrozitoare va fi aceasta! Să știi, un prieten al lui satana este totdeauna un dușman al lui Dumnezeu și de aceea al poporului lui Dumnezeu. Oameni ca Haman sunt totdeauna dușmani ai credincioșilor și nu au parte de odihna, de pacea cu Dumnezeu, pe care o savurează aceștia. Acum este încă timpul când cel mai mare dușman al lui Dumnezeu dintre oameni poate primi odihna, dar curând va fi definitiv prea târziu. Atunci tu, ca și Haman aici, vei cădea pe pernă (patul de odihnă), dar nu vei putea găsi odihnă. De îndată ce împăratul se va întoarce din grădina palatului, el va avea numai de rostit o nouă acuzare și atunci famenii lui vor înțelege că a sosit ultimul ceas al lui Haman. Ei acoperă fața lui Haman, și pentru el va

Capitolul 7

fi pentru totdeauna întuneric! Niciodată el nu a mai văzut pe împărat, pe Estera, creația frumoasă a lui Dumnezeu! Pentru el a devenit întuneric, și în ziua următoare a fost spânzurat.

Acum apare cineva, care până în momentul acela a tăcut, cu toate că el dispunea de informațiile importante. Acesta este Harbona, unul din famenii executivi (versetul 9), unul din cei șapte fameni, despre care a fost deja vorba în capitolul 1 versetul 10. El înțelege că acum a sosit momentul când trebuie să vorbească și să spună ceva în favoarea lui Mardoheu. Până în momentul acela el nu a făcut nimic, căci nimeni nu îndrăznea să se așeze public de partea omului care nu își pleca genunchii înaintea lui Haman. Chiar și atunci când Mardoheu a fost onorat de împărat, Harbona nu a vorbit. Dar acum își deschide gura și vorbește despre spânzurătoarea, pe care Haman a făcut-o pentru Mardoheu. Tot așa va veni momentul în viața ta și a mea, când nu vom mai putea tăcea și vom mărturisi public despre Mântuitorul nostru și despre crucea pe care El a atârnat cu adevărat. Tot așa a fost și cu Iosif din Arimateea și cu Nicodim, care la început nu au avut curajul să se opună deținătorului puterii, care voia să omoare pe Hristos. Și în viața lor a venit momentul, când au trebuit să vorbească și să se așeze public de partea Domnului lor lepădat (vezi Ioan 19,38-42).

Harbona vorbește, și apoi rolurile se schimbă. Împăratul rostește nemijlocit sentința și Haman are soarta pe care el a rezervat-o pentru Mardoheu: el este atârnat de spânzurătoarea pe care el o pregătise pentru Mardoheu. Tot așa se petrec lucrurile și în marea luptă dintre Hristos și satana. Rolurile se vor inversa curând, și atunci satana va primi judecata de care a avut parte Domnul Isus în cele trei ore îngrozitoare de întuneric: judecata părăsirii de către Dumnezeu. Spânzurătoarea era deja pregătită pentru Haman și tot așa focul veșnic este pregătit deja pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41). Sentința lui este hotărâtă, stăpânitorul lumii acesteia a fost judecat (Ioan 16,11), și ea va fi executată, când el va fi aruncat în iazul care arde cu foc și pucioasă (Apocalipsa 20,10).

Mardoheu ajunge la putere

Și din primele versete ale acestui capitol se vede clar că rolurile au fost acum inversate: Mardoheu primește poziția pe care o ocupa odinioară Haman. Tot așa puterea lui satana ca și căpetenie a lumii acesteia va avea sfârșit, și Hristos va domni ca adevăratul Mardoheu. Acum satana încă posedă autoritate asupra tuturor împărățiilor pământului (Luca 4,6). Cu toate că el este un dușman înfrânt, el încă nu a fost detronat. Aceasta va avea loc când va reveni Hristos și va lega pe satana și îl va arunca în adânc (Apocalipsa 20,1-6). Atunci începe Împărăția păcii și Hristos va domni public ca Domnitor al acestei lumi. El va ajunge la putere și toate vor fi supuse picioarelor Lui.

Aceasta schimbă totul cu privire la poporul lui Dumnezeu. Toată situația se schimbă. Întrebarea principală este: Cine este la putere? Această întrebare n-au înțeles-o credincioșii din Tesalonic, căci altfel nu ar fi gândit, că Ziua Domnului ar fi fost deja venită (2 Tesaloniceni 2,2). Aceasta era imposibil, apostolul arată aceasta foarte clar. Acum este încă așa, că asupra lor le merge încă bine și cei credincioși suferă strâmtorare, dar curând se vor schimba rolurile. Atunci asupra lor vor fi asupriți și credincioșii vor savura odihna (2 Tesaloniceni 1,6,7). Acum este încă ziua omului, ziua în care satana este stăpânitorul lumii acesteia și dumnezeul veacului acesta (2 Corinteni 4,4). Dar când curând va veni Ziua Domnului, atunci totul va fi altfel. Atunci *El* va fi la putere, și situația poporului lui Dumnezeu se va schimba total. Împăratul dă inelul, pe care l-a luat de la Haman, lui Mardoheu (versetul 2). Tot așa Dumnezeu dă puterea lui Hristos, când împotrivorul va fi detronat. Tot așa s-a petrecut cu Iosif, atunci când a ajuns al doilea după împărat: faraon l-a așezat domnitor peste tot Egiptul și a pus inelul său pe degetul lui Iosif (Geneza 41,41,42). El i-a dăruit puterea sa, favoarea sa și încrederea sa, căci inelul este și un semn al favorii și al bunei plăceri (Luca 15,22).

Dar aici în versetul 2 noi citim și altceva și anume, că *Estera* a pus pe Mardoheu peste casa lui Haman. Aceasta este foarte remarcabil: Mardoheu ajunge la putere prin intermediul Esterei! Desigur noi nu trebuie să interpretăm aceasta greșit, dar este totuși un aspect important în această întâmplare. Hristos va fi înălțat în Împărăția păcii, dar aceasta are loc, ca să zicem așa, prin intermediul rămășiței poporului Său. Rămășița va fi atunci plină de zel în ziua puterii Sale, așa cum putem citi în Psalmul 110,3. Hristos va fi glorificat printr-un popor binevoitor: „Înainte de a-mi da seama, sufletul mi s-a oprit la carele poporului meu ales” (Cântarea Cântărilor 6,12). Acolo este un popor binevoitor, care se pune pe deplin de partea Împăratului său și Îl așează pe un car mareț. Așa dorește El cu plăcere să aibă. Fără îndoială este adevărat, că El va fi înălțat de Dumnezeu, așa cum și aici în cele din urmă nu Estera, ci împăratul este cel care dă puterea în mâinile lui Mardoheu. Dar Mesia dorește cu plăcere să fie înălțat de poporul Lui propriu (Filipeni 1,20). El dorește de fapt ca El să primească poziția Lui măreață din mâinile unui popor binevoitor, care Îl așteaptă și care Îi dă locul care I se cuvine (compară cu 1 Cronici 11,10). Epistola către Romani capitolul 11 ne spune, că Israel va fi mântuit. Și de unde vine Salvatorul? Vine El din cer? Nu stă scris așa! El vine *din Sion*: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov” (Romani 11,26). În privința aceasta nu avem voie să devalorizăm lucrurile. Dumnezeu ne prezintă aceasta așa, că Salvatorul va fi înălțat în mijlocul poporului Său propriu și de către poporul Său propriu.

Capitolul 8

Aceasta a prorocit-o deja Balaam, când a vorbit despre Steaua care va răsări nu pe cer, ci *din Iacov* (Numeri 24,17).

Aceasta are să ne spună și nouă ceva. Și acum există un popor al lui Dumnezeu pe pământ, unde Domnul Isus dorește cu plăcere să ocupe locul întâi. Dar El nu ocupă acest loc cu forța, ci El așteaptă să se găsească un popor binevoitor, care să-I ofere acest loc de onoare. În istoria creștinătății El a permis ca oamenii să domnească în mijlocul poporului lui Dumnezeu. El a permis apariția Izabelei (Apocalipsa 2,20), El a îngăduit ca rânduiele ale oamenilor să ia locul care se cuvine numai Lui și acțiunii libere a Duhului Său. Și El încă mai așteaptă, să vadă dacă se găsește o rămășiță care să-I ofere acest loc de onoare în mijlocul alor Săi, un popor binevoitor, care să-L așeze „pe un scaun de slavă”. Prin aceasta este și pentru noi de cea mai mare importanță, să punem la inimă învățătura din aceste versete. Prin rugăciune putem interveni pentru mântuirea poporului lui Dumnezeu. Noi putem veni cu rugăciunile noastre de implorare la Împărat. Însă în același timp Duhul Sfânt ne oferă ocazia, să onorăm pe adevăratul Mardoheu în mijlocul nostru și să punem autoritatea în mâinile Lui.

Prin luptă la biruință

Începând cu versetul 3 vedem apoi cum Estera și Mardoheu intervin împreună pentru poporul lor și cum împiedică nenorocirea care amenința. Trebuie luptat, ca să birui pe dușmani, și tot așa va fi și la începutul Împărăției de o mie de ani. Ea nu este numai o împărăție a păcii, ea arată atât caracterul domniei lui David cât și al celei a lui Solomon. David a trebuit să biruie odată pentru totdeauna pe vrăjmașii lui, și abia după aceea a început un timp de pace și de liniște, în care Solomon, ca prinț al păcii s-a urcat pe scaunul de domnie. Așa vedem pe Mardoheu abia în capitolul 10 al acestei cărți ca „prinț al păcii”, în timp ce aici el are încă de luptat. Când Domnul Isus Își va consolida domnia pe pământ, nu toți dușmanii vor fi nimiciti direct de El. Aceasta este valabil desigur și pentru fiară și prorocul mincinos și aliații lor, care vor fi bătuți în Armagedon, când Domnul Isus va coborî din cer (Apocalipsa 16,13-16; 19,11-21). Ei sunt prezentați în cartea Estera prin Haman, care aici este deja omorât. Prin aceasta însă nu toți dușmanii sunt înfrânți, căci națiunile din jur există încă, și ele sunt foarte dușmănoase față de Israel. Deci pentru înfrângerea popoarelor vecine, Mesia folosește poporul Său (vezi de exemplu Isaia 11,14). Va trebui luptat, ca să triumfi asupra dușmanilor – vedem aceasta profetic în acest capitol. Domnul îi face capabili să învingă pe dușmanii lor; El oferă ocazie poporului Său pentru aceasta.

Estera vorbește din nou împăratului și îl roagă să anihileze planul rău al lui Haman, și Ahașveroș îi arată din nou favoarea sa și buna lui plăcere, prin aceea că el îi întinde sceptrul de aur (versetul 4). Pentru înfrângerea definitivă a dușmanului ea are nevoie mai mult decât oricând de har! Ea se exprimă foarte smerit: „Dacă împăratul găsește cu cale și dacă am căpătat trecere înaintea lui, dacă lucrul pare potrivit împăratului și dacă eu sunt plăcută înaintea lui ...” (versetul 5). Da, cum poate fi aceasta numită altfel, decât numai har pur! De acest har avem noi nevoie, ca să fim salvați de dușmanii noștri, și de acest har are rămășița tot așa de mult nevoie în viitor. Estera învață aici în școala lui Dumnezeu lecții tot mai importante. Ea încă nu a înțeles pe deplin în ce fel împăratul va înlătura nenorocirea amenințătoare. Ea spera că planul de nimicire va putea fi anulat, dar aceasta era imposibil. Era o lege a mezilor și perșilor, și aceasta nu putea fi anulată. Aceasta este valabil atât pentru noi

Capitolul 8

cât și pentru rămășiță. Puterea dușmanului rămâne să existe și este îndreptată împotriva poporului lui Dumnezeu. În privința aceasta nu se poate schimba nimic. Tot așa și timpul necazului cel mare este bine stabilit. Nici cea mai mare credință nu va putea împiedica acest necaz. Însă și salvarea este la fel de hotărâtă.

Salvarea nu constă în aceea, că Dumnezeu înlătură necazul, ci că El dă putere poporului Său să lupte împotriva dușmanilor și să-i învingă. Acest principiu poate fi aplicat și la noi, căci Dumnezeu nu a îndepărtat încă de la noi pe satana și uneltele lui. Satana este într-adevăr condamnat – am văzut aceasta simbolic, când a fost spânzurat Haman -, dar lui încă nu i s-a luat puterea. Mulții lui copii există încă, „fiii lui Haman” nu au fost încă omorâți; aceasta are loc abia în capitolul 9. Însă Dumnezeu vrea să ne dea putere, ca noi „să ne adunăm”, așa cum se exprimă în versetul 11, și să ne strângem puterea împotriva puterii dușmanului. Dacă noi, pe de o parte, ne desprindem de sistemul omenesc din creștinătate, ca să putem fi vase spre cinste, pe de altă parte este așa că noi împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată, urmărim dreptatea, credința, dragostea și pacea (2 Timotei 2,19-22). Noi trebuie să constituim front comun, ca să putem avea biruința asupra vrăjmașului. Credincioșii, care se strâng, pot potrivit gândurilor lui Dumnezeu totdeauna să dezvolte putere spirituală deosebită în lupta cu puterile răului.

Așa vedem aici, că împăratul îi arată clar Esterei, că porunca de odinioară nu poate fi anulată, însă există acea posibilitate să se dea o poruncă contrară. Și Mardoheu este acela care execută planul împăratului. El primește mână liberă să facă tot ce este necesar (versetul 9). Așa va călăuzi în curând Domnul Isus pe poporul Său pe acest drum al luptei spre victorie. El va folosi pe slujitorii Lui, pe îngerii Lui, ca să adune pe cei aleși ai Lui (Matei 24,31), așa cum aici cărturarii împăratului au fost chemați ca să strângă pe toți iudeii. Mardoheu trimite poporului lui o poruncă contrară, așa că poporul primește ocazia să se apere singur în ziua a treisprezecea a luni a douăsprezecea. Această poruncă este valabilă și pentru noi, chiar dacă noi avem o putere mică și sunt mulți împotriviți, mărturisitori cu buzele, care aparțin sinagogii lui satana (Apocalipsa 3,8.9). Adevăratul Mardoheu ne-a dat și nouă o poruncă, și să ne temem noi, în timp ce El este cu noi și este de partea noastră? Nu este El Acela care a primit toată puterea de la Dumnezeu, care are cheia lui David, și poate deschide pentru noi căi și posibilități, pe care nimeni nu le poate închide? Realmente noi posedăm o putere mică, dar cu El de partea noastră suntem capabili să obținem biruința asupra vrăjmașilor noștri. De aceea și nouă ni se adresează permanent apelul, să biruim, chiar dacă trăim într-un timp, care nu mai este caracterizat prin Filadelfia, ci prin Laodiceea. În final vor fi învingători, care prezintă caracterul Filadelfiei. Până la venirea Domnului vor fi din aceia care țin cu tărie ceea ce au primit: „Eu vin curând. Păstrează (sau: ține cu tărie) ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” (Apocalipsa 3,11) Ei țin cu tărie ce a fost dat Filadelfiei, și ei biruie, deoarece Domnul este cu ei. Până la sfârșit El nu va îndepărta dușmanii noștri, dar El ne dă putere, ca să rezistăm înaintea lor.

Arătarea lui Mardoheu aduce bucurie și lumină

Pentru rămășița iudaică din viitor această luptă va începe cu adevărat abia atunci când Domnul Isus revine, căci acesta este momentul mare din versetele 15 și 16: „Și Mardoheu a ieșit dinaintea împăratului, cu o haină împărătească albastră și albă, cu o mare coroană de aur

Capitolul 8

și cu o mantie de in subțire și de purpură. Cetatea Suza striga și se bucura. Pentru iudei era lumină și bucurie, și mare fericire.” Mardoheu iese aici din prezența împăratului, și așa va apărea Hristos în curând dinaintea lui Dumnezeu, ca să salveze poporul Său. Însă prin credință noi Îl putem vedea deja acum cum stă înaintea feței lui Dumnezeu încununat cu slavă și cu cinste (Evrei 2,9). Și noi știm cum El intervine acolo pentru noi. Însă curând va veni clipa, când El va veni cu norii și orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1,7) cum iese din prezența Împăratului. Ce va fi aceasta pentru poporul Lui! Cât de uimit va fi el de slava Lui, așa cum iudeii aici s-au uimit de măreția lui Mardoheu! El apare în demnitatea împărătească, El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19,11-16). Haina de purpură albastră este o amintire directă de slava cerului, din care coboară Domnul Isus. Inul subțire vorbește despre curăția și dreptatea Lui fără pată; El este Omul din cer, Cel drept, Cel care Însuși intervine pentru poporul Său – un popor de oameni drepecți (Isaia 60,21). Acestei îmbrăcăminte împărătești îi aparține și coroana împărătească: Mardoheu poartă o coroană mare de aur, ca semn al autorității care i-a fost dată.

Așa va vedea în curând rămășița pe Mesia al ei și Îl va saluta. Ea va fi martoră a slavei Sale împărătești, așa cum noi găsim aceasta prezentat deja profetic în Psalmul 21,2-8. Rămășița vorbește acolo lui Dumnezeu despre Mesia, care a fost eliberat din suferințele Sale (așa cum ele sunt descrise în Psalmul 22) și de aceea se poate bucura cu bucurie mare de mântuirea lui Dumnezeu. Și ea vede că Dumnezeu Îl întâmpină cu binecuvântări mari și Îi pune pe cap o coroană de aur curat. Măreție și strălucire este partea Lui, așa cum este cazul și cu Mardoheu în cartea Estera. Începând cu versetul 8 acest Psalm laudă victoria pe care o are Mesia asupra vrăjmașilor Lui, atunci când El va apărea în slavă: „Mâna Ta va ajunge pe toți vrăjmașii Tăi ... îi vei face ca un cuptor aprins în ziua când Te vei arăta.” Această parte din Psalm merge paralel cu capitolul 9 din cartea Estera. „Le vei șterge rodul de pe pământ”, și tot așa sunt omorâți și urmașii lui Haman în capitolul care urmează. „Ei au urzit rele împotriva Ta, au născocit un plan rău, dar nu îl vor putea împlini”. Într-adevăr, planurile rele ale lui Haman au fost anihilate și vrăjmașii par să fie total lipsiți de putere. Rămășița va chiui de bucurie.

Această bucurie o găsim și în versetele de încheiere ale capitolului nostru: „Pentru iudei era lumină și bucurie, mare fericire și cinste. În fiecare ținut și în fiecare cetate, pretutindeni unde ajungea cuvântul împăratului și hotărârea lui, a fost între iudei bucurie și mare fericire, ospete și zile de sărbătoare.” (versetele 16,17) Arătarea lui Mardoheu a schimbat totul în bine, și acum iudeii au parte de lumină și bucurie. Observă înainte de toate primul cuvânt din versetul 16: „... lumină și bucurie”. Întunericul va fi alungat de îndată ce Mardoheu se arată! Simbolic vedem aici, cum răsare Soarele dreptății peste popor (Maleahi 4,1.2). În timpul serii va fi lumină pentru Ierusalim (Zaharia 14,7). Da, va fi lumină și noaptea de necaz va trece pentru totdeauna. Totodată va fi bucurie, deoarece salvarea este sigură. Nu este aceasta minunat? Poporul se bucură aici, cu toate că salvarea încă nu a avut loc realmente și vrăjmașul încă nu este bătut. Aceasta este puterea credinței, care dă naștere la aceste lucruri. Și acest principiu este valabil și pentru noi: când inima noastră se bucură cu adevărat în Domnul, prin aceea că prin credință noi privim slava Sa, atunci nu mai este nici o îndoială cu privire la finalul luptei. Mântuirea este sigură și stă tare pentru fiecare care a văzut ceva din slava adevăratului Mardoheu. Este lumină și bucurie în inimile noastre și noi știm că salvarea este absolut sigură. Da, mulți alții vor primi atunci aceeași mântuire și se vor alipi de poporul lui Dumnezeu. „Și mulți dintre popoarele țării s-au făcut iudei, căci frica de iudei căzuse peste ei” (versetul 17b).

Capitolul 9

Iudeii triumfă asupra tuturor dușmanilor lor

Ziua decisivă a început – ziua a treisprezecea din luna a douăsprezecea – și atacurile dușmanilor lui Iuda se îndreaptă asupra lor înșiși. Ei au sperat ca în această zi să biruie pe iudei, dar dimpotrivă a devenit o zi în care iudeii au putut să biruie pe cei care îi urau (versetul 1). Iudeii se adună și nimeni nu poate rezista înaintea lor, „căci frica de ei căzuse peste toate popoarele” (versetul 2; compară și capitolul 8 versetul 17). Cum este posibil aceasta? Cum puteau toate popoarele să aibă frică de acest popor mic? Versetul următor dă răspunsul. Motivul este, „căci frica de *Mardoheu* căzuse peste ei” (versetul 3). La iudeii înșiși nu venise nici o putere suplimentară, ei nu erau mai tari ca înainte. Însă frica de iudei a căzut pe toate popoarele, căci ele au văzut, că împăratul și *Mardoheu* erau de partea lor. Frica de *Mardoheu* a căzut peste ei și tot așa frica de Domnul va cădea în curând peste toți oamenii (2 Corinteni 5,11). Dar și acum este adevărat, că noi vom avea supremația asupra dușmanilor noștri numai dacă adevăratul *Mardoheu* este de partea noastră și ei se vor teme de El. De aceea noi avem deja acum făgăduința că dușmanii noștri se vor pleca înaintea noastră, când ei vor ajunge la cunoașterea că Domnul este cu noi și că El ne iubește (Apocalipsa 3,9).

Astfel *Mardoheu* este înălțat, așa cum citim aici: „Căci *Mardoheu* era puternic în casa împăratului și faima lui se răspândea în toate ținuturile, pentru că ajungea din ce în ce mai puternic.” (versetul 4). La începutul Împărăției păcii Mesia va fi înălțat de Dumnezeu: „... căci El va fi preamărit până la marginile pământului” (Mica 5, 4). Și mărimea Lui va acționa asupra poporului Său, așa că el va fi tare și prin puterea Lui va face fapte mari. Nici un dușman nu va putea rezista înaintea lor. Vedem aceasta aici în Estera 9, și tot așa stă și în Mica 5: „Rămășița lui Iacov va fi între neamuri, în mijlocul multor popoare, ca un leu între fiarele pădurii, ca un pui de leu între turmele de oi: care, când trece, calcă în picioare și sfâșie și nimeni nu poate scăpa pe altul. Ți se va ridica mâna peste potrivnicii tăi și toți vrăjmașii tăi vor fi nimiciți.” (Mica 5, 8.9) Prin favoarea împăratului iudeii obțin o biruință deplină, căci Estera obține prin rugămintea ei încă o zi, în care iudeiiucid încă trei sute de dușmani și totodată cei zece fii ai lui Haman sunt spânzurați public (Estera 9, 5-15). Fiii lui Haman au aceeași soartă ca tatăl lor! Ce atenționare serioasă este aceasta pentru aceia care aparțin încă acelora care au ca tată pe diavolul (Ioan 8, 44). Să nu gândești că tu vei scăpa de judecata de care va avea parte satana, focul veșnic, care a fost pregătit pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41). Cât de îngrozitor va fi, să trebuiască să auzi din gura Domnului Isus cuvintele: „Plecați de la Mine, blestemaților!” Inițial iazul de foc nu a fost pregătit pentru om, ci pentru diavolul și îngerii lui. Însă vor fi oameni care vor rămâne veșnic acolo, dacă ei nu se nasc din nou și nu devin copii ai lui Dumnezeu. Fiii lui Haman au parte de soarta tatălui lor și aceasta are loc aici ca o mărturie publică despre mărimea lui *Mardoheu* și a poporului său. După aceea urmează odihna Împărăției păcii: „iudeii ... s-au odihnit de vrăjmașii lor” (versetul 16). Adevăratul *Mardoheu* va domni ca Prinț al păcii și slava Lui se va întinde până la marginile pământului.

Instaurarea sărbătorii Purim

Amintirea de această biruință istorică trebuie desigur păstrată urmașilor, și de aceea urmează instaurarea a două zile de sărbătoare și de aducere aminte, care, din pricina cuvântului pur (versetul 26), au fost numite sărbătoarea purim. Pur – aceasta înseamnă „soartă” – a fost aruncat, ca să se stabilească ziua în care iudeii trebuiau stârpiți (Estera 3,7), dar această zi a devenit ziua eliberării lor. Această sărbătoare de amintire a fost pe de o parte sărbătorită spontan de popor (versetele 17, 18, 23a), dar pe de altă parte este o instaurare, care a fost ținută conform rânduielii stabilite de Mardoheu (versetele 20, 21, 23b). În capitolul anterior el a dat porunca să întărească lupta împotriva dușmanilor, aici el dă comanda, să se amintească în fiecare an de biruința obținută. Această poruncă nu era o obligație neplăcută pentru iudei, era în totală concordanță cu dorința poporului însuși. Ei au început de la ei înșiși să sărbătorească, și acum ei o acceptă ca pe o obligație oficială. Aceasta este adevărata libertate, și tot așa este și cu sărbătoarea pe care noi ca creștini avem dreptul s-o ținem spre amintirea salvării noastre de sub puterea dușmanului. Este dorința inimilor noastre proprii să serbăm Masa Domnului, dar noi facem aceasta și în concordanță cu porunca Domnului nostru. Mardoheu a scris scrisori cu privire la această sărbătoare, și tot așa Hristos ne-a lăsat în Noul Testament o poruncă referitoare la Masa Domnului. Vedem aici pe Mardoheu în mijlocul unui popor bucuros și salvat. Aceasta este o temă minunată, când o aplicăm la Hristos în mijlocul alor Săi. Psalmii sunt plini de aceasta. Studiază Psalmul 22, unde noi găsim nu numai suferințele lui Hristos, ci și răspunsul primit în moarte: „Mi-ai răspuns!” Imediat după aceea El înalță cântarea de laudă în mijlocul adunării celor răscumparați: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei și Te voi lauda în mijlocul adunării” (versetul 22). În Psalmul 111 El laudă pe Iehova din toată inima, „în tovărășia oamenilor dreți și în adunare” (versetul 1). În Psalmul 116 Îl vedem mai întâi în suferințe Lui adânci (compară cu Estera 4,1), prins în legăturile morții. Dar după aceea vine momentul când El ia paharul izbăvirilor și cheamă Numele Domnului „în fața întregului Său popor, în curțile casei Domnului” (versetele 13-19). Aceasta va avea loc la începutul Împărăției păcii și pentru Israel va fi un timp minunat. Cântarea salvării răsună deja, de când Hristos a înviat dintre morți. În Evrei 2,12 se aplică la noi locul citat din Psalmul 22. Hristos ne numește frații Lui, și El ne-a făcut cunoscut Numele Tatălui, așa că și noi cântăm împreună în cântarea Lui de laudă și putem să adorăm pe Tatăl în Duh și adevăr.

Așa este Hristos deja acum punctul central al răscumparaților Lui. Nu este foarte frumos, că despre Adunarea din Filadelfia se spune, că ea a păzit cuvântul Domnului și nu a tăgăduit Numele Lui? (Apocalipsa 3,8). Numele Lui ca centrul adevărat al credincioșilor, spre care ei sunt adunați? (Matei 18,20). Dacă noi practicăm aceasta, atunci nu ne vor preocupa lucrurile exterioare, lucrurile care sunt atrăgătoare pentru ochiul omenesc. Atunci are importanță numai întrebarea, dacă Domnul este în mijlocul nostru și dacă El ocupă acolo locul dintâi. Dacă El ca adevăratul Mardoheu ocupă locul care I se cuvine în mijlocul unui popor binevoitor, care se bucură și sărbătorește cu El, în concordanță cu porunca Sa: „Faceți aceasta spre amintirea Mea” (1 Corinteni 5,8; 11,23-26). Atâta timp cât este așa, va merge bine. Dar dacă Lui I se jefuiește acest loc, atunci această sărbătoare va degenera, așa cum s-a întâmplat la iudei cu sărbătoarea Purim. Da, noi oamenii suntem capabili să facem din sărbătorile Domnului un carnaval! Așa s-a petrecut cu sărbătoarea Purim, căci noi citim în Talmud, că la această

Capitolul 9 și 10

sărbătoare iudeii trebuiau să bea atât de mult, că ei nu mai puteau să diferențieze între cuvintele: binecuvântat să fie Mardoheu! și: blestemat să fie Haman! Nu este aceasta îngrozitor, să te îmbeți în felul acesta, că nu mai poți deosebi între Mardoheu și Haman? În istoria creștinismului vedem încă o evoluție asemănătoare, căci din Masa Domnului s-a ajuns la o masă de jertfe cu caracter rău și idolatru (compară cu Apocalipsa 2,20). Aceasta are loc când Hristos pierde locul care I se cuvine, când adevăratul Mardoheu este uitat. Vreau să amintesc în treacăt, că în Împărăția de o mie de ani va avea loc un regres în adevărata bucurie a sărbătorii, nu direct între iudeii înșiși, ci în general între popoare. Toate popoarele se vor sui în fiecare an la Ierusalim, ca să serbeze sărbătoarea corturilor, dar se pare că este nevoie de pedepse și plăgi, căci ei nu vor să asculte de această prescriere (Zaharia 14,16-19). Și la sfârșitul Împărăției păcii găsim popoarele mult îndepărtate de prezența Domnului în cele patru colțuri ale pământului, așa că diavolul va fi iarăși în stare să-i înșele (Apocalipsa 20,8).

De aceea totdeauna trebuie să ne gândim că o sărbătoare fără adevăratul Mardoheu se dezvoltă totdeauna spre ceva îngrozitor, care este în armonie cu răutatea inimii omenești. Aici în Estera 9 este încă bucuria veritabilă, adevărată, a poporului salvat. Mardoheu este onorat; și împărăteasa Estera este legată cu instaurarea acestei sărbători (versetele 29-32). Atâta timp cât sărbătoarea este încă punctul central al poporului, totul merge bine și poporul cunoaște „cuvinte de pace și de adevăr” (versetul 30). Dar dacă ele sunt uitate, cuvintele minciunii iau locul acestor cuvinte de binecuvântare. Facă Dumnezeu, ca noi să rămânem păziți de acest pericol, prin aceea că totdeauna acordăm lui Hristos locul dintâi – un loc care corespunde mărimii Persoanei Sale, așa cum aceasta este descris simbolic în capitolul de încheiere al acestei cărți.

Capitolul 10

Mărimea lui Mardoheu

Acest ultim capitol din numai trei versete, este, cu toată scurtimea lui, poate cel mai frumos din toată cartea, deoarece el ne oferă impresia despre „mărimea lui Mardoheu, la care l-a ridicat împăratul” (versetul 2). În primul verset se amintește că împăratul Ahașveroș a pus un bir asupra țării și asupra insulelor mării, probabil din cauza pierderilor mari pe care el le-a suferit în campania lui împotriva Greciei. Dar aceasta nu este deloc amintită aici. Această informare are numai scopul să ne arate mărimea împăratului, în timp ce în continuare în versetul 2 găsim mărimea lui Mardoheu. Profetic vedem aici un tablou al domniei minunate a Dumnezeului nostru și a Hristosului Său în Împărăția păcii, care începe după revenirea Fiului Omului, ca să salveze pe poporul Său și să nimicească pe dușmanii poporului (vezi remarca la capitolele 8 și 9). Domnia lui Hristos nu se limitează la Israel, ci se întinde până la marginile pământului, până la cele mai îndepărtate „insule ale mării” (versetul 1). Așa citim la începutul Psalmului 97; „Domnul împărățește! Să se înveselească pământul și să se bucure insulele cele multe!” Dumnezeu va fi atunci cunoscut și onorat ca Cel Preaînalt, care posedă cerul și pământul. Este foarte ciudat, că aici în cartea Estera avem numai câteva versete care vorbesc despre mărimea Împărăției păcii, în timp ce pe de altă parte se acordă mai multă atenție drumului lung, care trebuie parcurs, până să se ajungă la Împărăție, și suferințelor lui

Capitolul 9 și 10

Mardodeu și ale Esterei, precum și ale poporului lor. În prorociile Vechiului Testament și în Psalmi este însă așa, că este scris mai mult despre timpul necazului cel mare, care are loc înainte de Împărăția de o mie de ani, decât despre slava Împărăției însăși. Iehova va fi măreț și El va da domnia în mâinile Hristosului Său, așa cum aici noi în versetul 2 citim despre puterea împăratului și despre mărimea pe care el a dat-o lui Mardoheu.

În versetul 3 sunt enumerate cinci însușiri ale mărimii lui Mardoheu, în care noi putem iarăși vedea un tablou potrivit despre slava Persoanei Domnului Isus – atât acum, cât și în Împărăția păcii. Mardoheu era primul după împăratul Ahașveroș: Iehova va domni prin intermediul Unului Său, care ca Fiu al Omului va primi Împărăția din mâinile Celui Bătrân de zile (Daniel 7, 13.14). Realmente atunci toate lucrurile vor fi supuse picioarelor Lui, dar în final El va da iarăși Împărăția înapoi lui Dumnezeu, Tatăl (1 Corinteni 15,24-28). Hristos va domni, dar El face aceasta în Numele lui Dumnezeu, Tatăl. Vezi în acest context și locuri din Scriptură cum ar fi epistola către Efeseni 5,5 („Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu”) și Apocalipsa 11,15 („Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său”); și multe locuri din evanghelia după Matei 13 unde este vorba de Împărăție, și unde numai o singură dată este denumită Împărăția Fiului Omului (versetul 14). Același lucru găsim și în viața lui Iosif: după suferințele sale el a fost înălțat și a ocupat poziția cea mai înaltă între suveranii lui faraon. Însă noi ne-am amintit deja mai înainte, că Hristos dorește să ocupe deja acum prin Duhul Său locul de onoare în mijlocul alor Săi, „pentru ca El să aibă întâietatea în toate” (Coloseni 1,18).

A doua caracteristică, pe care noi o găsim cu privire la mărimea lui Mardoheu, este, că „el era mare între iudei”. Aceasta era de fapt de la sine înțeles. Când iudeii se gândeau la el, la salvatorul lor, atunci inimile lor erau pline de mulțumire și venerație pentru el. Tot așa Domnul Isus dorește să fie mare printre copiii lui Dumnezeu și astăzi, pentru ca El să fie Întâiul între mulți frați (compară cu Romani 8,29). Aceasta este taina bisericii din Filadelfia, că adevăratul Mardoheu este mare printre credincioși. Cineva a descris în felul următor diferența dintre biserica din Filadelfia și biserica din Laodiceea: Filadelfia nu posedă nimic, ci numai pe Hristos; Laodiceea posedă totul, dar nu pe Hristos. Este vorba de El, și nu de o anumită poziție exterioară, prin care noi ne-am închipui a fi ceva. Tot așa va fi în curând și în Împărăție: Hristos va fi mare în poporul care odinioară L-a lepădat.

În afară de aceasta – și aceasta este a treia caracteristică – el era „iubit de mulțimea fraților săi”. Mardoheu era nu numai mare, ci el a fost și iubit. Așa a fost și David ca împărat iubit de poporul său, care se considera „os din oasele sale și carne din carnea sa” (2 Samuel 5,1). Și la începutul Împărăției păcii marele Fiu al lui David va judeca popoarele după cum ele au tratat pe „frații” Lui (Matei 25,31-46). Mardoheu era iubit de frații lui, așa cum citim în binecuvântările lui Moise despre Așer: „Binecuvântat să fie Așer cu fiii săi; Plăcut să fie fraților lui” (Deuteronom 33,24). Domul să ne dăruiască și nouă ceva din această binecuvântare, ca astfel noi să ne iubim și să ne prețuim unii pe alții având felul de gândire al lui Hristos.

A patra caracteristică, pe care o găsim: „el căuta binele poporului său”. Așa are Hristos în vedere totdeauna binele nostru. Este dorința Lui să ne binecuvânteze și să ne facă bine. El se gândește permanent la aceia cu care El este așa de strâns legat și pe care El i-a răscumpărat ca popor proprietate a Sa. Oricare ar fi împrejurările, El știe ce este bine pentru noi, și El este puternic, ca să împlinească acest bine față de noi. Dar El dorește să lucreze în noi și același fel

Capitolul 9 și 10

de gândire, așa ca noi să nu căutăm avantajele proprii, ci ale poporului lui Dumnezeu (compară cu Filipeni 2,20.21).

Ultima caracteristică a mărimii lui Mardoheu este, că el „vorbea de pace întregii lui seminții”. Înțelegem noi că Domnul Isus de aproape două mii de ani a vorbit de mântuirea alor Săi? El a murit și a înviat și de atunci mijlocește pentru noi (Romani 8,34; Evrei 7,25). Numai o singură dată în istoria lui Israel a trebuit să fie lovită Stânca, ca să curgă binecuvântarea, și după aceea ar fi fost pe deplin suficientă vorbirea către Stâncă (Exod 17,6; Numeri 20,7.8). Lucrarea de răscumpărare s-a făcut o singură dată pentru totdeauna și ea a deschis pentru noi un izvor de neseecat. Hristos este glorificat, și El vorbește înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu spre mântuirea alor Săi, și de asemenea și noi trebuie numai să chemăm Numele Lui, ca să aibă loc salvarea poporului lui Dumnezeu. Faptul că noi în aceste ultime zile ale Adunării pe pământ mai avem parte de mântuire, se datorează mijlocirii Marelui nostru Preot credincios. El a făcut aceasta de aproape două mii de ani în cer, și curând o va mai face încă o dată o mie de ani pentru poporul Său de pe pământ. Ce mare este El! Ce mare ar trebui să fie El și în inimile noastre, pentru ca noi ca un popor binevoitor să glorificăm Numele Său!